

brat *francišek* 1

*Svetost je
milostni odsev
božje svetosti
v človeku.*

POKLICANOST K SVETOSTI
Friderik I. Baraga
Pokrajinski kapitlji OFS
Pogovor z br. Michaelom
Perryjem OFM

- 3 **Urednikova beseda**
- 4 **Frančiškova duhovnost**
Poklican, da svetim
- 6 **Naša evangelizacija**
Friderik Baraga
- 10 **Frančiškov svetni red**
Kaj pravijo izvoljeni na pokrajinskih kapitljih OFS
Romanje v Assisi
Louis Pasteur
s. Dorica Emeršič OFS
- 21 **Iz naših družin**
Pogovor s br. Michaelom Perryjem OFM
Duh Assisija pri Sv. Trojici
Veselite v KB Škofja Loka
Adveni
- 30 **Mladi Frančišku**
Duhovne vaje za Frančiškove otroke
Bratsko se med seboj ljubite
Duhovni vikend FRAME Štepanja vas
- 33 **Pravičnost in mir**
Socialne dejavnosti kustodije
- 34 **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (35)
- 36 **Sveta dežela**
V Riminiju ob 800. obletnici prisotnosti
frančiškanov
Ne boj se stopiti na neznano pot,
da bi dosegel nepoznane cilje
Portugalski Camino s kolesom
Skozi biblične dogodke stare in nove zaveze
Skozi biblične dogodke nove zaveze
Cvetna nedelja v Jeruzalemu
- 46 **Razvedrilo**
Kruhek brata Tomaža Potokarja OFS
Nagradna zlogovna izpolnjevanja

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zbef/revija_BF

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbef/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto: revija.bf@fsr.si
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Fani Pečar OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Naslovka: Zemlja, Peter Skoberne
Ostalo: Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:
Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:
Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;
sklic na 00 700-18.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Neurja in vremenske nepravilnosti so dodobra napojila in prevetrila našo slovensko pokrajino. Dež in veter, sneg in mrzota so potrkali na naša vrata in zaželeli dobrodošlico v zimskem času. To so bili sicer stalni spremljevalci našega velikega misijonarja in svetniškega kandidata Friderika Ireneja Baraga, ki ga bomo spoznali v pričujoči številki revije Brat Frančišek. Vstopamo v novo leto, ki nam bo približalo poznavanje nekaterih naših slovenskih svetnikov in svetniških kandidatov, ki so jim posvečene tudi redne kateheze na srečanjih bratov in sester OFS.

Preberite razmišljanje o poklicanosti k svetosti, ki ga je zapisal kapucinski brat Jakob Kunšič.

Po vseh pokrajinskih bratstvih OFS so potekali volilni kapitlji, na katerih so izvolili nova vodstva. Spoznajte jih v rubriki OFS.

Med znanimi člani OFS je tokrat kemik Louis Pasteur, ki nam je omogočil, da je naša hrana dalj časa uporabna.

V tokratni številki lahko prebereta dva intervjuja: pogovarjali smo se z Dorico Emeršič OFS in z generalnim ministrom OFM br. Michaelom Perryjem.

Po tem, ko je bil v septembru izvoljen nov narodni svet Frančiškovih otrok in mladine, so potekale duhovne vaje posameznih skupin Frame, v pripravi pa so duhovne vaje za Frančiškove otroke.

Svetodeželski del nam zopet ponuja zanimivo branje v obliki potopisov in vabil na romanja.

Rubriko »Razvedrilo« smo predstavili na konec revije, da bi jo hitreje našli, in ji dodali novo stalno poglavje: Pozabljene spretnosti. Tokrat se bomo seznanili s kruhki Tomaža Potokarja OFS. Poskusite!

Želim vam prijetno branje in veselo praznovanje!

Vse dobro!
br. Janez Papa

Poklican, da svetim

Ko je Bog ustvarjal, je ustvaril tudi svetlobo. Bog je rekel: »Bodi svetloba!« In nastala je svetloba. Bog je videl, da je svetloba dobra! Na koncu poročila o stvarjenju pa beremo, da je Bog ustvaril človeka in človek mu je ugajal, saj je bil prav dober! Menim, da je svetost vključena v Stvarnikov načrt. Svetost je svetloba Boga Stvarnika v človeku, v njegovi osebnosti, v besedah in v dejanjih. Ko se skleneta dobro in prav dobro, govorimo o svetosti.

Svetost ni nekaj, kar bi si človek sam dal, sam zase privzel, sam privadil ali si kupil. Niti ni stvar srečelova, kjer zadenejo le nekateri in gre za naključje. Ne, svetost je položena v stvarstvo, v sleherno Božjo stvar. Prav posebno je položena v človeka, ki je med vsemi mojstrovčinami, ki odsevajo Stvarnikovo slavo, največja, najlepša in zato poklicana, da najlepše zasije. Svetost je milostni odsev Božje svetosti v človeku.

Razumljivo je, da ljudje nismo poklicani, da stojimo križem rok ter čakamo na svetlo milost, ki bo kot blisk šinila z neba in rešila vse tegobe naše dobe. Res je, svetost je najprej Božje delo in nanj se lahko zanesemo. Bog namreč ostaja zvest, tudi ko se mu mi grešniki izneverimo. On, ki je popolna ljubezen ne more biti nepopoln, je zvest kljub moji in tvoji svojesti (prim. 2 Tim 2,13). Bratje in sestre, še posebej smo mi, ki smo v Kristusu, poklicani, da iztegujemo svoje šibke roke in dlani k Njemu ter svoj pogled obračamo v višave, od koder prihaja ne le površinska pomoč, ko nekaj potrebujemo. On ponuja pomoč, ki je moč Svetega Duha, ki že tu na zemlji prepaja z »Božjim« srce vsakega, ki po Božjem hrepeni.

Koliko truda je v Cerkvi, da bi spodbudili vernike in nagnili njih srca k svetosti! Koliko truda, koliko idej, koliko projektov, pa tako malo uspeha! Zakaj? Zakaj je tako težko oziroma nemogoče dokazati obstoj Boga, zakaj je tako težko prijatelju odkriti nebeško kraljestvo, zakaj tako težko podariti bližnjim veličasten okus in vonj in sijaj po Božjem, po nebeškem? Prepričan sem, da je mogoče. Vemo, da se ogenj podtakne le z ognjem. Torej moram začeti pri sebi, kot nas spodbuja lepa molitev, zapisana v duhu sv. Frančiška. Papež Benedikt XVI. na nekem mestu piše, da sta lepota stvarstva in svetniki največji znamenji Boga. Boga bom nosil svetlu, ko bom kot ogenj goreč sijal in grel. Prepričljiv bom le, ko bom seval; svetil bom, ko bom sam svet.

Pogosto se v mojih mislih poraja izzivalno vprašanje: Kaj pomeni biti svet danes, kakšnega svetnika potrebuje današnji čas? Svetniki so bili vedno odgovor na potrebe časa. Naš čas ne potrebuje svetosti srednjega veka niti svetosti, ki je vela v prvi Cerkvi. V zgodovini je Gospod po svetih možeh in ženah že opravil svoje

delo. Svetost je ustvarjalna, svobodna, vedno nova, hkrati pa vedno ista – vedno odsev Boga. Ko se sprašujem, h kakšne vrste svetosti sem osebno poklican, mi je dragocena misel iz Apostolskih del, ki opisujejo, kako sta bila Peter in Janez zaslišana pred velikim zborom. V Apd 4,13 beremo, da so se čudili in spoznali, da sta se družila z Jezusom. V tem je recept za svetost: biti Jezusov družabnik tako, da se to opazi.

Peter pa v svojem prvem pismu piše: »Zato opašite ledja svojega razuma, trezni bodite, popolnoma naslonite upanje na milost, ki vam je prinesena v razodetju Jezusa Kristusa. Kot otroci poslušnosti se ne prilagajajte prejšnjim željam, ki ste jih imeli v svoji nevednosti, marveč bodite v vsem ravnanju tudi sami sveti, kakor je svet tisti, ki vas je poklical, saj je pisano: Bodite sveti, ker sem jaz svet« (1Pt 13-16).

Peter, apostol, klen mož, ki je postal svetnik, me spodbuja, naj se le lotim svetosti. Jaz se je lahko lotim in se je tudi moram lotiti. Vendar, kaj sploh zmorem? Zmorem preprosto, a razumno in trezno stopati po stopinjah našega Gospoda Jezusa Kristusa. Vendar mi Peter pove tudi, da je vse, kar zmora moja moč, tako telesa kot duha, to, da se z upanjem naslonim na Gospoda.

br. Jakob Kunšič OFMCap

Spreobrnjenje se porodi iz udejanjanja bratske ljubezni

Friderik Baraga

V letošnjem letu je svetništvo tudi rdeča nit katehez za srečanja v krajevnih bratstvih OFS. Celotne kateheze, ki so jih pripravili v mariborskem pokrajinskem bratstvu, so dosegljive na spletni strani OFS, na tem mestu pa bo v vsaki številki Brata Frančiška le krajša spodbuda ob enem izmed predstavljenih slovenskih svetniških kandidatov.

Generalne konstitucije OFS – Živeti stalno spreobračanje

Člen 13

1. Bratje in sestre OFS, ki so jih nek-daj imenovali »spokorni bratje in sestre«, naj se trudijo, da bi živeli v duhu stalnega spreobračanja. Sredstva za razvijanje te posebnosti poklica sestre in brata OFS, osebno in v bratstvu, so: poslušanje in bogoslužje Božje besede, prenova življenja, duhovne vaje, pomoč duhovnega svetovalca in spokorna bogoslužja. Večkrat naj pristopajo k zakramentu sprave in naj poskrbijo, da ga bodo obhajali skupno v bratstvu ali pa z vsem Božjim ljudstvom.

2. V tem duhu spreobrnjenja je treba živeti ljubezen do prenove Cerkve, ki naj jo spremlja osebna in skupna prenova. Sad spreobrnjenja, ki je odgovor na Božjo ljubezen, so dela ljubezni do bratov in sester.

Vera brez del je mrtva – Jak 2,14-17

Kaj pomaga, moji bratje, če kdo pravi, da ima vero, nima pa del? Mar ga lahko vera reši? Če sta brat ali sestra gola in jima manjka vsakdanje hrane, pa jima

kdo izmed vas reče: »Pojdita v miru! Pogrejte se in najejta!« a jima ne daste, kar potrebujeta za telo, kaj to pomaga? Tako je tudi z vero, če nima del; sama zase je mrtva.

Življenje Friderika Barage

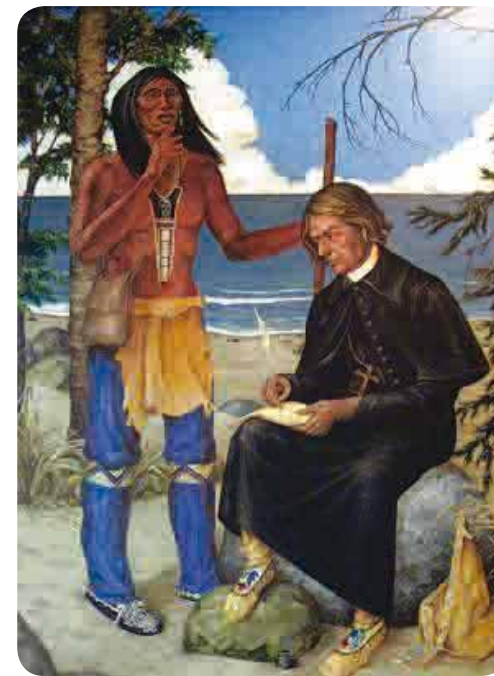
Baraga se je rodil 29. junija 1797 v graščinici Mala vas pri Dobrniču kot četrti od petih otrok očetu Janezu Nepomuku in materi Mariji Katarini Josipini roj. Jenčič. Krščen je bil že isti dan v župniji cerkvi z imenom Friderik Irenej, pri čemer imena Irenej ni nikoli uporabljal. Dve leti po Friderikovem rojstvu so se preselili v grad Trebnje. V času šolanja je v Ljubljani stanoval pri dr. Juriju Dolinarju in se je naučil več jezikov, kar je bilo za njegovo poznejše misijonsko delo odločilnega pomena. Izbral si je

tudi bodočo življenjsko družico (Anico Dolinar), Bog pa je odločil drugače. Ko je odšel leta 1816 študirat na Dunaj, se je seznanil s Klemenom Marijo Dvoržakom (papež Pij X. ga je leta 1909 razglasil za svetnika). Pod njegovim duhovnim vodstvom je hitro napredoval v svetosti, odpovedal se je zaročenki in se odločil za duhovniški poklic.

21. septembra 1823 je bil posvečen v mašnika in jeseni leta 1824 je za štiri leta postal kaplan v Šmartinu pri Kranju. Nato je bil dve leti v Metliki, kjer se je utrdila njegova želja, da odide v misijone. Leta 1830 je tako prispel v Ameriko.

Med Indijanci je misijonaril 25 let, in sicer najprej med Indijanci plemena Otava ob Michiganskem jezeru v Arbore Croche (Krivo drevo, danes Harbor Springs) 1831–33, kjer je že v prvem letu skoraj vse spreobrnil, potem v Grand Riverju 1833–35. Ker je nastopil proti trgovcem, ki so Indijance zastrupljali z alkoholom, in proti vladi, ki jih je nasilno izrivala iz njihove domovine, se je moral umakniti v pokrajine okoli Gornjega jezera, kjer je deloval med Indijanci plemena Čipeva v La Pointeu 1835–43, v L'Anseu in Fond de Lacu 1843–53. Posrečilo se mu je Indijance civilizirati, pridobiti jih za abstinenco in deloma naseliti v majhnih redukcijah (indijanskih naseljih). Poučeval jih je tudi, kako se sadijo in vzgajajo sadna drevesa, in jim tako omogočil, da so si izboljšali življenje.

Papež Pij IX. je Baraga 29. julija 1853 imenoval za apostolskega vikarja, 1. novembra 1853 pa je bil posvečen v škofa v Cincinnatiju. Za sedež vikariata si je izbral Sault Ste Marie med Gornjim in Michiganskim jezerom. Da bi dobil nove misijonarje, je leta 1854 prišel v Evropo. Povsod so ga slovesno sprejeli,

pridobil je veliko gmotnih sredstev in enajst novih sodelavcev. Na obisku se je srečal s papežem Pijem IX., cesarjem Francem Jožefom in škofom Slomškom. V istem letu je posvetil prvega duhovnika, pozimi 1854 napisal zadnjo knjigo Indijancem (pred tem jih je že kar nekaj, prek njega je med belce prišla tudi zgodba o Pokahontas), potem pa se je začelo neprekinjeno misijonsko potovanje. Dodatno delo je imel tudi s številnimi priseljenimi delavci različnih narodnosti, zanje je imel včasih tudi po pet pridig na dan v različnih jezikih. Za mnoge Indijance je še vedno ostal edini dušni pastir, ki se je naučil njihovega jezika, zato se je pogosto odpravljal na potovanja po misijonskih postajah. 23. aprila 1857 je bil Gornji Michigan povzdignjen v redno škofijo.

Baraga ni nikoli meril daljav, kadar je šlo za rešitev duš. Večkrat je med potjo

spal na snegu, da je prišel do ljudi. Zaradi naporov je začel bolehati za astmo, obolel mu je zvesti sluga in Baraga je bil istočasno škof, saultski župnik, cerkovnik, kuhar in sluga, on tem pa je bil star in slaboten.

Bolj kot z besedo je Friderik učil z življenjem. Vstajal je zgodaj zjutraj. Poleti redno ob treh, pozimi ob štirih. Prve ure dneva je vedno posvetil molitvi, pa naj je bilo to v njegovem skromnem župnišču ali na potovanju ali v nabito polni krčmi, v kateri je prenočil. Zaradi izredne delavnosti si je moral večkrat pritrgovati že tako kratko spanje. A za molitev je vedno našel čas.

Baraga je bil lepe postave, zelo prijažen, a resen in dostojanstven v svojem nastopu, vzor krščanskega gentlemana. Do samega sebe je bil silno strog. Leta 1836 je napravil obljubo zdržnosti od opojnih pijač, da bi dal Indijancem zgled, in jo vestno držal do smrti. Meso

je le redkokdaj užival. Za Indijance in za reveže je žrtvoval vse in še pred smrtjo je za zidavo neke cerkve dal svoje zadnje dolarje, tako da ni zapustil prav ničesar. Na vsaki misijonski postaji je postavil cerkev, šolo in stanovanje za misijonarja, večinoma vse iz lesa ali lubja. Navadno je pri delu pomagal sam in še kot škof je 1861 lastnoročno delal oltar za neko kapelo. V zadnji bolezni je zidal stolnico v Marquetteu.

26. oktobra 1865 ga je zadela rahla kap. Kljub vsemu je v maju leta 1866 s papeževim dovoljenjem prenesel škofovski sedež v Marquette.

Baltimorski škof je za 1. oktober 1866 povabil vse škofove Združenih držav na zasedanje. Uvodne seje zбора 7. oktobra se je Baraga še udeležil, naslednje jutro so ga našli nezavestnega, zadetega od kapi. Prepeljali so ga domov. Sledila je popolna onemoglost. Do konca pa je ostal pri polni zavesti, molil in premišljeval je o svpjem življenju. Dejal je, da je nevreden služabnik Gospodov, ki nima ničesar, na kar bi se za večnost mogel opirati; tolaži ga samo veliko usmiljenje Odrešenikovo in pa moč odpuščanja grehov, ki jo je Kristus podaril svoji Cerkvi.

V noči pred sv. tremi kralji je prejel zakramente za umirajoče, 19. januarja 1868 pa je mirno umrl. Pokopan je v marquetteški stolnici svetega Petra.

Škofijski postopek za beatifikacijo misijonarja in škofa Friderika Ireneja Baraga vodijo v škofiji Marquette, kjer je deloval. Leta 2012 je kardinalska komisija potrdila junaško stopnjo kreposti škofa Baraga. Tako je papež Benedikt XVI. 10. maja 2012 odobril, da škofa Friderika Ireneja Baraga odslej smemo klicati častitljivi Božji služabnik. Za njegovo beatifikacijo je potrebno le še priznanje čudeža na njegovo priprošnjo.

Svetnik danes

Friderik Irenej Baraga je bil človek dejanj. Dela usmiljenja, v katerih se kaže njegova pozornost do revščine, pomanjkanja in izkoriščanja, so kazala na njegov odnos z Bogom. Spreobrnjenje se namreč porodi iz udejanjanja bratske ljubezni.

Baraga je znal odkrivati stiske in nepravico takratne dobe v Ameriki (alkohol, belci skušajo izriniti Indijance, zapostavljenost indijanske duše; boril se je za kulturno priznanje teh narodov, za vrednost vsakega človeškega življenja, za to, da bi znali sprejemati različnost, boril se je proti revščini, nasilju ...). Baraga je bil človek, ki je zastavil svoje življenje za dobro teh, med katerimi je živel.

Da bi ga vsaj malo posnemali, nam danes ni treba iti na drug konec sveta v neznane dežele – morda lahko nekaj vere s svojim zgledom prenesemo kar svojemu sosеду, ki mu vera ne pomeni veliko; morda lahko sodelavcem namesto »veselih praznikov« voščimo »srečen božič«, morda lahko nekaj evrov namesto za rumeni tisk in kičasta darila namenimo bolnim in revnim. Ni nam tudi treba pisati knjig v tujih jezikih – koristno bi bilo že, če se za verske vrednote zavzamemo kar

v lokalnem časopisu ali na kakšni spletni strani. Glede alkohola in nezdrave ter preobilne hrane pa bo kar prav, če ravnamo dobesedno tako kot škof Baraga in smo pri uživanju le-teh zmerni.

Na katere stiske bi bilo potrebno odgovoriti danes?

Kako sem lahko misijonar doma?

Molitev

Velikodušnost – Molitvenik OFS, stran 18
Gospod, nauči me velikodušnosti,
da bom dajal brez preračunljivosti,
da bom vračal dobro za hudo,
da bom služil, ne da bi pričakoval povračilo,
da se bom približal človeku, ki mi ni všeč,
da bom delal dobro tistemu,
ki mi ne more povrniti,
da bom vedno ljubil zastoj,
da pri delu ne bom mislil na počitek.
In ker nimam ničesar, razen da dajem sebe,
daj, da se bom vedno bolj razdajal vsem,
ki me potrebujejo,
in bom pričakoval plačilo samo od Tebe.
Ali bolje: pričakoval bom,
da boš Ti sam moje plačilo. Amen.

Kaj pravijo izvoljeni na pokrajinskih kapitljih OFS

Zopet so minila tri leta in zvrstili so se kapitlji treh slovenskih pokrajinskih bratstev, najprej v Ljubljani, v Mariboru in nazadnje v Piranu za PB Koper. Na vseh kapitljih se je čutil Frančiškov duh bratstva, veselja, miru, pripravljenosti služiti svojim sestrām in bratom. Prisluhni mo, kaj pravijo sestre in bratje, ki so tokrat sprejeli službe v pokrajinskih svetih.

Kapitelj pokrajinskega bratstva Ljubljana

Bila sem presenečena, saj nisem pričakovala te službe. Težko sem jo sprejela, vendar računam na Božjo pomoč in na sodelovanje bratov in sester. Vesela sem odlične ekipe in močne podpore duhovnih asistentov. Bog nam pomagaj, da bomo skupaj naredili nekaj dobrega za Frančiškov svetni red!

Mateja Trajbarič OFS, predsednica

Izvoljena sem za služenje podpredsednika, drugi mandat. Če sem čisto iskrena, sem se tega služenja razveselila tudi

zato, ker sva dve sestri iz istega bratstva in se bova skupaj vozili na seje in posredovali dogovorjeno v KB. Jezus in sveti Frančišek je vedno pošiljal v svet brate in sestre po dva in dva, kar ima veliko prednosti in milosti. Tisti člani Pokrajinskega sveta, ki so bili po več letih služenja že utrujeni, pa so zdaj razbremenjeni. Sveti Duh je opravil svojo nalogo v naših odprtih srcih! Obhajanje volilnega kapitlja mi je bilo všeč tudi zato, ker nas je z veliko zavzetostjo spremljalo veliko duhovnih asistentov iz vseh treh vej Frančiškovega prvega reda. Bog nas izbere za najboljšo službo in nas nato usposobi zanjo, ker zaupa v človeka.

Anica Švab OFS, podpredsednica

Izbor za službo tajnice Pokrajinskega sveta me je zelo presenetil, saj sem pravkar naredila zaobljubo v redu. Mislila sem, da sem slučajno prišla na volitve, ampak Sveti Duh je hotel drugače. Kljub temu da sem nova tukaj, sem sprejela zaupano službo, ker zaupam v Gospoda. Dal mi je vas, brate in sestre, katerim se skupaj z ostalimi predstavniki sveta toplo priporočam v molitev.

Helena Fortuna Jenko OFS, tajnica

Novo službo blagajnika Pokrajinskega sveta sem sprejela v upanju in zaupanju, da bom z Božjo pomočjo nekaj prispevala k služenju bratstva. Lepo je bilo sodelovati na kapitlju, kjer je vse tako dobro potekalo. Zadovoljna sem, da so se službe med brati in sestrām v glavnem vse zamenjale, razen podpredsednika. Po mojem mnenju je to dobro, da se da tudi drugim priložnost za sodelovanje. Nova služba mi pomeni tudi priložnost za medsebojno spoznavanje bratov in sester iz drugih krajevnih bratstev in iz Narodnega sveta. Zahvaljujem se za zaupanje vsem, ki so me izvolili.

Zdenka Kočan OFS, blagajničarka

Z božjo pomočjo bo šlo. Ne vem, ali bom dober vzgojitelj, ampak kaj sem jaz? Le prah v Gospodovem naročju. Hvala za izkazano zaupanje in se priporočam v molitev, tako da bom orodje v Gospodovi roki. Sv. Frančišek naj mi pomaga, da bom znal ponižno in z veliko radostjo nositi naokrog Sončno pesem, ki bo izvirala iz globine srca in napolnjevala bližnje, ki želijo imeti radost, ljubezen, upanje in globoko vero. Sv. Frančišek, sv. Klara, Marija pomagaj, vodi nas ti! Hvala bratom in sestrām in Bog pomagaj, da bomo vsi skupaj lahko gradili boljši svet. Bogu hvala!

Tomaž Potokar OFS, odgovoren za vzgojo

Vesela sem, da se po šestih letih vračam k mladim z novimi spoznanji. Pravzaprav sem z njimi ostajala ves čas in upam, da bo zdaj za bratsko animatorstvo več časa in moči.

Marjetka Birk OFS, bratska animatorka

Vesela sem, da lahko na sejah PS OFS zastopam Frančiškovo mladino. Od starejših kolegov se res lahko veliko učim, predvsem pa spoznavam življenje OFS. Mislim, da je zelo pomembno, da se »Frančiškovi« med seboj povezujemo in se trudimo živeti kot velika družina, tako da smo si v oporo in veselje pri hoji za Gospodom.

Valentina Čermelj FRAMA

Kapitelj pokrajinskega bratstva Maribor

Na kapitelj sem šla z lahkim srcem, saj sem pričakovala, da bom odložila službo tajnice, da bom še komu drugemu dala priložnost za služenje. Potem pa se je zgodilo, kakor se je. Zdaj pa – sprejemam z Božjo pomočjo!

Dorica Emeršič OFS, predsednica

Imam takšno nalogo, da moram vsem pomagati in vskočiti tam, kjer bo potrebno, in to bom z veseljem naredil!

Goran Sabolič OFS, podpredsednik

Službo tajnice sem z veseljem sprejela in mi je všeč, ker to znam. Mi je v izziv, da bom še boljša. Strašno pa sem vesela ekipe – smo »stari«, pa tudi »novi«, tako, malo premešano je.

Fani Pečar OFS, tajnica

Vesel sem te službe, ker bom v dobri družbi! Malo me tudi skrbi, če bo vse »štimalo« v blagajni. Veselim se bratov in sester, ki bodo za veseljem darovali, jaz pa bom lahko dajal tudi naprej.

Jože Tomažič OFS, blagajnik

To službo sem že opravljala na pokrajinski in na narodni ravni. Je odgovorna in lepa. Glede na to, da sem razmišljala, da bi služenje v pokrajinskem bratstvu za nekaj časa zapustila, mislim, da me najbrž Bog hoče še kaj naučiti.

Andreja Štunf OFS, odgovorna za vzgojo

Sveti Duh ima svoje načrte in če On želi, da je tako, potem naj bo. Vesel sem staro- novega služenja, saj mi bodo vsi bratje in sestre gotovo pomagali.

Jože Kozel OFS, bratski animator

Kapitelj pokrajinskega bratstva Koper

To je bilo veliko presenečenje. Imam vtis Božjega, zato me ni strah!

Barbara Furlan OFS, predsednica

Presenečena sem nad izidom. Čeprav nam Gospod pravi, naj se ne bojimo, se vendarle malček bojim. Z Božjo pomočjo in s podporo bratov in sester upam, da bom zmogla službo podpredsednice dobro opravljati.

Eda Palčič OFS,

podpredsednica in odgovorna za FO in FRAMO

Kapitelj je bil zelo lep, bilo je res prijetno vzdušje. Veseli me, da so bili prisotni predstavniki prav vseh KB in vsi trije naši duhovni asistenti. S službo tajnika imam že nekaj izkušenj in bom z veseljem opravljal to delo. Veselim se sodelovanja s sestrami v pokrajinskem svetu in upam, da bomo poživili delo v koprskem bratstvu, ker imajo tam največji potencial, kar se tiče mladine. Kot

je rekla predsednica v svojem nagovoru, bi bila povezava z mladimi zelo koristna.

Mirko Potočnik OFS, tajnik

Služiti bratstvu, to je nekaj najlepšega! Bila sem že v pokrajinskem svetu in izkušnje so bile zelo lepe. Veselim se in upam, da bo šlo. Z Božjo pomočjo!

Jožica Žagar OFS, blagajničarka

To je zame čisto nova služba in upam, da bo z Božjo pomočjo in s sodelovanjem vseh bratov in sester šlo.

Vida Vidrih OFS, odgovorna za vzgojo

Na kapitlju OFS sem prvič. Čutim veliko hvaležnost, ker se zavedam, da so se bratje in sestre odločili za Frančiška in njegovo duhovnost in tudi jaz izhajam iz tega bogstva. Sem ponosna »framašica«. To mi res dosti pomeni. Bolj se zavedam, da imamo mladi v vas podporo, saj vem, da starejši dosti molijo za nas. Novemu svetu želim vse dobro za naprej in se veselim sodelovanja.

Valentina Čermelj FRAMA

Zbrala in pripravila Mateja in Metod Trajbarič

Romanje v Assisi

V Assisi? Jeseni? Hja, zakaj pa ne. Seveda. V zgodnjih jutranjih urah, ko je mesto še spalo, smo se najprej odpravili iz Maribora proti Slovenski Bistrici, Žalcu, Ljubljani in Fernetičem. Bolj ko se je avtobus polnil, bolj je postajalo veselo in bolj se je čutilo kako nestrpno smo vsi pričakovali ta 16. november. Pred nami je bila dolga pot v mesto Assisi, ki je v prijetni družbi hitro minevala. Z molitvijo, pesmijo, klepetom in ogledom filma o svetem Frančišku smo premagovali kilometre, ki so nas ločili do mesta.

Naša prva postaja na poti je bil samostan Monte Casale. Iz majhnega trga nad samostanom, kjer najprej zagledamo kip sv. Frančiška, kako z občudovanjem zre v daljavo, se spustimo po kamnitih stopnicah v preddverje samostana. Pred vrati cerkve najdemo kamnito ploščo z napisom: *Tu so živeli trije svetniki: Frančišek, Anton in Bonaventura. Tu so trije razbojniki živeli kot*

svetniki. Tu so mnogi umrli v Gospodu. Zato: blagor tistim, ki prebivajo v tvoji hiši, Gospod. Skozi ozka vrata smo stopili v oratorij, kjer so v desni steni trije relikviariji. Na levi steni pa stopnice, ki vodijo do kamna, na katerem je počival sv. Frančišek. Čar prvotne arhitekture zaznamo v atriju, skozi katerega nas je pot peljala na skrajni konec samostana, od koder se nam je odprl pogled v dolino in na bližnji hrib s tremi križi. V preprosti cerkvi smo nato obhajali sveto mašo in se nato opravili naprej.

V večernih urah smo prispeli do Marije Angelske. Že ob zapuščanju avtoceste lahko občudujemo mesto naslonjeno na pobočje hriba. Ne vem točno zakaj, ampak ta pogled me vedno znova očara, pa naj si bo zgodaj zjutraj, sredi dneva ali pozno zvečer.

Naslednje dan smo začeli zgodaj s sveto mašo v Porciunkuli. Ena večjih cerkva na svetu v središču varuje majhen košček zemlje, na kateri je že od nekdaj stala majhna cerkvica. Ker pa v Frančiškovem času ni več nihče skrbel zanjo, jo je on vzel za svojo. Zanj je to bil poseben kraj milosti. In še danes je. Kljub svoji skromnosti Porciunkula nosi bogato sporočilo. Tega smo posebej začutili pri tej sveti maši. Na tako majhnem koščku zemlje smo imeli vsi dovolj prostora. Tako smo že zgodaj zjutraj bili povabljeni na Frančiškovo pot majhnosti in ponižnosti.

Po zajtrku smo se najprej odpravili proti Rivotortu. Na kraju današnje novogotske cerkve so stale majhne kolibe, v katerih so prebivali prvi Frančiškovi bratje in skrbeli za gobavce ter si na bližnjih poljih služili kruh.

Pot smo nadaljevali po poti Frančiškove mladosti. Po njegovih vojaških neuspehih se je vse pogostejše zatekal k takrat zapuščenim cerkvi svetega Damjana. Pred bizantinskim razpelom je v glo-

boki molitvi našel svojega Sogovornika. Le tega je sprva razumel napačno in z denarjem ter zidanjem začel popravljati cerkev. Kraj je kasneje postal bivališče sv. Klare in njenih sester, vse dokler je to bilo varno. V tem miru in idili lahko razumemo, zakaj je ravno tu Frančišek napisal Hvalnico stvarstva. Ob pogledu na pokrajino, oljčni nasad, ob miru in spokojnosti ne bi mogel najti primernejših besed, kot jih je zapisal.

Popoldne nas je pot vodila na drugi skrajni konec ali pa na začetek mesta Assisija, k baziliki sv. Frančiška. Pred vhomom v baziliko nas je že čakal p. Janez Šamperl. Razkazal nam je notranjost bazilike in razložil freske, ki jo krasijo. Igrivost zgornje gotske in resnost spodnje romanske cerkve nas vedno znova vabita v preprosto tihoto kripti, kjer počiva veliko srce Frančiška, ki posluša. Čeprav nas je v baziliki in v kripti bilo veliko romarjev, je bilo moč tu najbolj globoko slišati tišino.

Od bazilike sv. Frančiška smo pot nadaljevali po ulicah Assisija do njegove

rojstne hiše – Chiesa Nuova (Nova cerkev). Ta je le nekaj korakov oddaljena od osrednjega mestnega trga »Piazza del comune«. Pred vhomom je postavljen kip Frančiškovih staršev; mame Pike, ki v rokah drži verigo, s katero je oče priklenil sina, da bi ga skušal ukrotiti, in očeta Petra, ki mu čez roko visi sinova obleka, ki jo je slekel na trgu in tako pokazal svoje skrajno upornišvo. Ob levi strani cerkve nas je ozka ulica po le nekaj korakih pripeljala do kapele, ki jo danes imenujemo Francesco Piccolino – Mali Frančišek. Gre namreč za prostor, kjer je bil hlev, v katerem se je rodil Frančišek.

Drugi romarski dan smo zaključili v baziliki svete Klare. Že ob vhomu v baziliko nas navdihne ena najlepših rozet na pročelju. Na levi steni cerkve se bohotijo trije mogočni loki, ki ji dajejo značilno podobo. Polkrožno zaključen romanski portal nas vabi v mogočno gotsko cerkev. Takoj po vstopu se naš pogled ustavi na križu iz svetega Damjana. Tu je tudi kripti svete Klare. Za konec dneva smo se pridružili molitvi večernic v

kapeli sester klaris in prisluhnili vneti pridigi tamkajšnjega duhovnika.

Tretji dan smo se z avtobusom odpeljali v Rietsko dolino v kraj Greccio. V kraju, ki leži 705 metrov nad morjem, je Frančišek prvič postavil jaslice. Danes je nad votlino jaslic postavljen oltar. Nekaj korakov naprej sledi prvotni samostan, kjer so živeli prvi bratje. Ogledali smo si stalno razstavo jaslic s celega sveta in morda ob tem dobili idejo za domačo postavitve ob božiču. V cerkvi, ki so jo zgradili v 19. stoletju ob samostanu, smo obhajali sveto mašo. In ko smo ravno bili pri votlini prvih jaslic, smo zapeli tudi Sveto noč.

Pot smo nadaljevali na še en pomemben kraj Frančiška. Kraj, kjer se je Frančišku na hrastovem štoru prikazal sam Jezus, kraj, kjer je napisal in dobil potrjeno Vodilo in kraj operacije oči. Sam kraj nosi ime po vodnjaku golobov – Fonte Colombo. Nekaj časa smo se zadržali v cerkvi, nato pa se po kamniti stezi spustili po pobočju, kjer je postavljen križev pot in se ustavili pri Marijini kapeli, v

kateri je na levem oknu narisana črka T, ki jo je tja zapisal Frančišek. Nižje je hrastov štor in votlina razodetja.

V popoldanskem času smo imeli čas za sprehod po mestu Assisi in osvojitev ostanka trdnjave nad mestom.

Zvečer pa smo se pridružili molitvi rožnega venca v cerkvi Marije Angelske in procesiji s svečami po trgu pred cerkvijo.

Dnevi so hitro minevali in že je bil tu dan odhoda. Pomahali smo v slovo mestu Assisi in se odpravili na pot proti domu. A ta ni bila direktna. Na poti smo namreč še zavili na svetišče na gori La Verni.

To je gora v osrednjih Apeninih in se dviga 1283 metrov visoko. Goro je Frančišek dobil v dar od grofa Orlanda iz Chiusia. Pred vhodom

nas najprej pozdravi Frančiškov kip, ki prosi mladeniča naj osvobodi grlice. Nato pridemo do tlakovanega trga in ob visokem lesenem križu se nam ponudi panoramski pogled na celotno dolino Casantino. Po hodniku samostana, kjer spremljamo podobe iz Frančiškovega življenja, smo se spustili najprej v kapelo ran nato pa do najbolj značilnega dela gore – do nagradenih skal. Po ozkih in strmih stopnicah okrog samostana smo se povzpeli nazaj na trg. Pot smo zaključili s sveto mašo.

V teh nekaj dneh smo videli in doživeli veliko. Predvsem smo globlje spoznali svetega Frančiška in doživeli njegov pogled na svet. Ob vseh teh krajih smo se srečali s kamnom in skalami, zelo vsakdanjo surovino, ki pa deluje grobo in hladno. Vedno znova nas je presenečala skromnost tedanjega Frančiškovega življenja. Kraji, ki smo jih obiskali, so večinoma odmaknjeni v samoto, a z veličastnimi razgledi na pokrajino in tako blizu gozda. Tako je Frančišek lahko srečal Boga, s katerim se je pogosto molče pogovarjal in zasadil duhovno seme, ki klije, raste in rodi še danes vedno znova in znova v vseh nas, ki obiskujemo njegove svete kraje in jih ponašamo v naše dome in med naše prijatelje.

Nives Bratkovič

Znani člani
Frančiškovega svetnega reda

Louis Pasteur

Znani francoski mikrobiolog in kemik se je rodil 27. decembra 1822 v katoliški družini v mestecu Dole. Bil je tretji otrok strojarja Jeana-Josepha Pasteura in Jeanne-Étienne Roqui. Družina se je leta 1827 preselila v mesto Arbois, kjer je začel obiskovati osnovno šolo leta 1831. Nad šolo najprej ni bil navdušen, raje je risal, nato pa mu je znanost postala všeč in se ji je popolnoma posvetil.

Njegova najzgodnejša dela so bila s področja kemije in kristalografije. Ukvarjal se je s kristali vinske kisline. S svojimi odkritji je pričel novo obdobje v zgodovini medicine. Širši javnosti je najbolj znan po postopku, imenovanem pasterizacija, s katerim je ljudem pokazal, kako se prepreči kvarjenje vina in mleka (menda naj bi rešil francosko vinsko industrijo). Skupaj z Martinusom Beijerinckom, Ferdinandom Cohnom in Robertom Kochom sodi med glavne utemeljitelje mikrobiologije. Tudi na področju kemije so zelo znana njegova odkritja, najbolj opazna je asimetrija kristalov.

Pasteur je tudi prvi razvil cepivo proti virusu stekline. V zgodovino se je zapisal z zgodbo o zdravljenju devetletnega dečka, potem ko ga je ugriznil stekel pes. Za dečka je Pasteur tvegalo svoje delo, saj ni imel zdravniške licence in bi bil za ogrožanje dečkovega življenja lahko tudi obsojen.

Leta 1848, ko je postal profesor kemije na univerzi v Strasbourgu, je spoznal Marie Laurent, hčerko rektorja univerze. Leto kasneje sta se poročila in imela

pet otrok, od katerih pa sta samo dva preživela otroško dobo, kar je Louisa samo spodbudilo, da bi našel in odpravil vzroke za nalezljive bolezni.

Kot človek je bil prijazen in ljubezniv. Vseskozi je bil nesebičen, gorel je za znanost in zanjo delal na vso moč. Nekoč je dejal: »Zdi se mi, da bi nekaj ukradel, če bi dan preživel v brezdelju.« Ni bil učenjak tiste vrste, ki bi bil učen sam zase; izobrazba mu je bila pripomoček, da je koristil človeštvu. Česar ni mogel razumeti, je bila nesposobnost znanstvenikov, da bi v svetu okrog nas prepoznali obstoj Stvarnika. Zelo blizu mu je bil sveti Vincencij Pavelski, katerega delo je imelo prav tako opravka z lajšanjem trpljenja otrok.

Umrli je 28. septembra 1895 blizu Pariza zaradi komplikacij po številnih srčnih kapeh z rožnim vencem v rokah. Zaradi priljubljenosti so ga pokopali v katedrali Notre Dame, kasneje pa so njegove posmrtni ostanke prenesli v Pasteurjev inštitut v Parizu, kjer je pokopana tudi njegova žena, ki je umrla za njim.

Intervju

s. Dorica Emeršič OFS

Najbolj me razveseljuje, ko opazim preboj Božjega v človeku

Ko sem (sama še v ptujski gimnaziji) čakala pred pultom v šolski knjižnici in rekla kakšno besedo s prijazno knjižničarko, si niti predstavljati ne bi mogla, da bom čez leta z njo preživela kar nekaj časa. Pa se je zgodilo – najprej preko njenih otrok in druženja pri skavtih, še veliko bolj pa preko Frančiškovega svetnega reda, še posebno služenja v pokrajinskem in narodnem svetu v zadnjih letih. S. Dorica je danes zame nekdo, na kogar pomislim, ko se omeni zdrav humor, odprtost Bogu in ljudem, pripravljenost za pomoč in zakladnica raznih izkušenj, hkrati pa ob njej odkrivam Boga, ki zna presenetiti. In nekaj tega presenečenja je tudi v sledečem intervjuju.

Prejšnja sobota, ko si bila izvoljena za pokrajinsko predsednico OFS, je še čisto blizu (gre za 25. november 2017). Si tisto jutro, ko si šla od doma, pomislila, da te lahko doleti ta služba?

Na noben kapitelj še nisem šla tako brez skrbi. Svojim sem rekla: »Zdaj bom pa odložila to službo, počasi pa še vse druge, ker sem v OFS res že pravi fosil, in se veselim časa, ko bom samo sestra OFS.« Ne vem, kdo me je »prinesel okoli« ali »zapeljal« – in sem se pustila zapeljati. Bog pomaga in sveti Frančišek!

Pokrajinska predsednica je zdaj nov opis, ki ga lahko dodaš k ostalim. Kako pa se navadno predstaviš nekomu, ki ga na novo spoznaš?

Uf, zdaj si mi pa priklicala v zavest, da je biti predsednica neke skupnosti res odgovornost. Prej se mi je zdelo, da je to pač služenje, kot vsako drugo. Pa saj v resnici

je. Predstavim se vedno samo z imenom in priimkom, pri čemer pa imam občasno težave. Moje uradno ime je Doroteja, kličejo pa me Dorica in tako včasih ne vem, katero ime naj povem. Recimo na Generalnem kapitlju v Rimu – ne vem, kako je tja prispelo ime Dorica, in tako sem bila cel teden Dorika, s poudarkom na i. Kar hecno je bilo. Včasih pa še dodam, da sem žena od pokojnega brata Jakoba. :-)

Kakšno je bilo tvoje otroštvo in mladost? In kakšen je recept za življenje, da vseskozi ostajaš otroška in mladostna?

Rojena sem bila v krščanski družini, kjer je bilo obiskovanje svete maše in verouka ter vse, kar spada zraven, samoumevno. Za to normalnost sem neizmerno hvaležna. Moje otroštvo pa je najbolj zaznamovala smrt petnajstletnega brata, meni je bilo takrat osem let. Prijavil se je v minoritsko semenišče, čez teden dni pa je utonil v Dravi. To je bila bolečina, ki je klesala našo družino še dolga leta.

Kaj me ohranja mladostno in otroško? Radovednost, kaj vse mi še pripravlja dragi Bog, saj me kar naprej preseneča. Tudi prejšnjo soboto me je :-).

Kaj od tega, kar si sama dobila v družini, si želela in še vedno želiš predati naprej tudi svojim otrokom?

Moja družina nikakor ni bila idealna, dala mi je pa trden temelj, ki sem ga morala

seveda v nekem trenutku začeti utrjevati še sama. Bil pa je temelj. V trdnem zaupanju, da taka dediščina ne more oditi v nič, molim za svoje otroke, da bi vedno čutili neizmerno Božjo dobroto, da bi ohranili upanje in pogum.

Sama sem te spoznala v knjižnici, ko sem bila v srednji šoli. Zakaj ravno knjige? Kakšne so ti všeč? Iz prve roke nam lahko poveš, kakšna je slovenska bralna kultura?

V knjižnico me je v bistvu pripeljal sistem, ki v 80. letih ni rad sprejemal vernih ljudi v učiteljske vrste. Ko sem končala pedagoško akademijo, nisem dobila službe v šoli, ampak v šolski knjižnici, od koder se počasi spravljam v pokoj.

O knjižničarjih prevladuje zmotno mnenje, da veliko beremo. Po službeni dolžnosti že, vendar je to bolj pregledno branje. Od literarnih zvrsti me najbolj pritegnejo avtobiografske knjige pisateljev, ki imajo kaj povedati. Tudi poezija, ki zna izraziti notranje vzgibe, še posebej religiozna. Navdušujem se nad verzi Milana Debeljaka v Magnificatu. Fantastično izrazi svoj odnos do Boga. Bralno kulturo pa poznam bolj temeljito med srednješolci poklicnih in tehniških šol, in ta ni ravno visoka. Vendar so tudi izjeme, ki nas vedno znova razveselijo.

Da je tvoje življenje prežeto s svetim Frančiškom po dolgem in počez, ni nobena skrivnost. Kako se je začela tvoja zgodba z njim?

On je »izbral« mene, ne jaz njega. Sem take sorte, da me privlači duhovno. Če bi rasla v salezijanski župniji, bi bila gotovo njihova, tako sem pač Frančiškova. Ampak ta svetnik ima nekaj tako srčnega, otroškega, pristnega v sebi, da me vedno bolj navdušuje.

Morda je bila prelomnica vabilo naših patrov pri sv. Juriju, kjer so želeli ustanoviti Frančiškov svetni red. Z možem sva odgo-

vorila na njihovo vabilo in se »dala zapeljati«. Potem pa je bilo vedno več Frančiška, vendar lahko zmeraj znova ponovim za njim: Bratje, začnimo delati dobro, ker do zdaj smo naredili zelo malo ali nič ...

V čem se ti zdi moč, ki jo ima ta asiški svetnik, da še danes mnoge nagovarja? S čim nagovarja tebe?

Njegovo moč vidim v majhnosti in nepopolnosti. Zelo me nagovarja misel, ki jo večkrat poudarjajo naši duhovni asistenti: Frančiškov brat ali sestra je lahko samo nekdo, ki se zaveda svoje nepopolnosti. Ker potem pusti prostor Bogu, da deluje v njem.

Na polno si angažirana tudi v bratstvu Frančiškovega svetnega reda, in to na vseh ravneh (od krajeve in pokrajinske do narodne in mednarodne). Kako doživljaš naš red? Kaj pridobiš, če stopiš vanj?

V tem našem redu ravno črпам optimizem in spoznanje, da je v vsakem življenjskem obdobju možno živeti na polno, v razpoložljivosti, da lahko Bog po meni še kaj dobrega stori. Na zunaj smo morda res videti kot red babic in dedkov, vendar ko »padeš noter«, opaziš pravo vrvenje življenja in tudi to, da smo starejši in mladi čisto lepo združljivi, če smo odprti drug za drugega. Recimo prejšnji mesec, ko sem bila na generalnem kapitlju v Rimu, sva se zelo zblížali s čisto mlado sestro iz Litve. Vsake toliko je pritekla in sedla k meni, pa sva bili

brž v zelo življenjskih pogovorih. Obljubili sva si, da bova molili druga za drugo. In te vezi so neverjetne, s prejšnjih srečanj jih je že nekaj in ostajajo žive. Tudi to je razlog za optimizem.

Če primerjaš bratstvo OFS Slovenije z ostalim svetom, kako se odrežemo? Kje imamo priložnosti, ki še niso izkoriščene?

Bi rekla, da smo nekje v sredi. V Afriki, Južni Ameriki, ponekod na Daljnem vzhodu, pa tudi v Vzhodni Evropi so zelo živa bratstva OFS. V Zahodni Evropi pa imajo do potankosti izdelano vzgojno metodologijo, povprečna starost pa je okoli 80 let. Zanimivo pa je, da so polni upanja in se ne zapirajo, ampak želijo pomagati tam, kjer je pomoč potrebna, tudi materialno. Naša priložnost? Če bi znali mladim pokazati, kako lepo je biti Frančiškov, to bi bilo nekaj!

Kaj bi si želela, da bi sestre in bratje rekli po koncu tega triletnega mandata?

Želela bi si, da bi rekli: Zdaj pa je že čas, da boš še samo Frančiškova sestra, brez služb. Malo za šalo in zelo za res.

Kaj pa tvoje osebne želje? Kaj bi si še želela doživeti, videti, se naučiti, spoznati?

Nimam nekih velikih želja, materialnih ali posvetnih sploh ne. Najbolj me razveseljuje, ko opazim preboj Božjega v človeku. To se mi zdi največji čudež. Tega se nikoli ne bi naveličala gledati in doživljati. Kaj bi se še želela naučiti? Jeziki so moja ljubezen. In ker vem, da se ne bom naučila nobenega novega več, se veselim, da bom v nebesih znala vse.

In še misel ob koncu ...

Hvaležna sem sestri Andreji in vsem članom PS v prejšnjem sklicu za lepo sodelovanje, za vse, kar smo začeli, in bo tako delo veliko lažje. Upam, da bomo tudi v tem mandatu dobro sodelovali. Hvaležna sem za odprto sprejemanje in se veselim novih bratov in sester v OFS.

Hvala, za tvoj optimizem, razpoložljivost in odprtost. Naj Bog tudi v novem mandatu obilno blagoslavlja tvoje delo.

Pripravila Fani Pečar OFS

Na kratko dokončani stavki ...

- ☞ Dopust rada preživljam v romarskem duhu, ko lahko sama s seboj in z Bogom hodim, hodim, hodim ...
- ☞ Iz Svetega pisma mi je blizu odlomek ... misel, ki se kar naprej ponavlja: ne boj se, bodi pogumen ... nagovorila me je že pred leti, ko je bilo geslo oratorija: Ne se bat'!
- ☞ Če bi lahko kakšno stvar v življenju spremenila, bi bila bolj pogumna ...
- ☞ Ponosna sem na otroke, ki hodijo po poti življenja k Življenju. Ko je pred skoraj 6 leti umrl moj mož in Frančiškov brat Jakob, sva imela enega vnuka. Zdaj pa jih je že 14!!!
- ☞ Knjiga, ki jo zdaj berem, so Bratje Karamazovi...
- ☞ Kraj, ki bi ga rada obiskala, je Sveti Jakob v Komposteli (peš)...
- ☞ Moji vnuki in vnukinje bodo ... vedno v babičinih molitvah ...
- ☞ Čez 15 let bom ... upam, ali skupaj z možem Jakobom v nebeški slavi ali še v pripravi nanjo ...

Pogovor s br. Michaelom Perryjem OFM na Viču

21. oktobra 2017

Moji bratje in sestre, »Mir in dobro« (to je rekel v slovenščini)! Mir z vami!

Veliko veselje je, da sva (midva, Michael Perry in Ivan Sesar) nocoj tukaj z vami. Ena velikih prvin veselja, če me že sprašujete o veselju, je to, da ko potujemo, ko obiskujemo brate po vsem svetu, gremo vedno po dva in dva. To mi daje veliko moči in spodbude in s tem tudi pričujemo o tem, kar je Frančišek hotel od nas, da hodimo po svetu po dva in dva. In veliko govori pred greva na pot, na poti govori, in še ko prideva domov, se o tem veliko pogovarjava. In če se vprašate, kakšne neumnosti pa si še nista povedala, bom rajši povedal, ne kakšne neumnosti, ampak kakšni čudeži se dogajajo med brati po Sloveniji. Potem bova tudi drugim bratom poskušala povedati kaj vse sva pri vas videla, kaj vse sva doživela, da si delimo vero in podpora.

Veseli prihaja iz tega, da smo skupaj, iz tega čuta našega bratstva. Je tukaj kaj članov Frančiškovega svetnega reda? Brali ste pismo vašega generalnega ministra o kapitulju, ki ga boste imeli prihodnji mesec. Pomembno je, da na začetku tega pisma govori o pomembnosti bratstva. Poklicani ste, da ustvarjate bratstvo drug z drugim in bratstvo za svet. Tudi to je vir veselja zame osebno. Da ustvarjamo to bratstvo, čut bratstva z vsemi ljudmi. Danes so z nami tudi bratje minoriti in začeli smo novo branje tega, kako naj bi skupaj živeli v prihodnosti. Lahko o tem malo dvomimo, lahko se nam postavljajo vprašanja, ampak

videti je, da nas Bog želi pripeljati bližje skupaj. To je Božji čudež, to ni sad našega dela. Ne vemo še, kaj Bog s tem hoče. Če se odpremo Božji skrivnosti, kakor je to storila Marija, bomo lahko odkrili čudovite in presenetljive stvari ter nove vire veselja.

Kakšna se vam zdi Slovenija?

To je pa res težko vprašanje. Kakšna se mi zdi Slovenija? Najprej bom začel z ljudmi, ki sem jih do zdaj srečal, ki so čudovito gostoljubni. Slovenija ni tam nekje, na nekem čudnem kraju, ampak Slovenijo utelešajo njeni ljudje. Kar sem okusil tukaj, je res veliko gostoljubje. Velikanski čut hvaležnosti za vero, za življenje. Večinoma sem srečal ljudi, ki želijo svojo vero živeti odprto, ki iščejo smisel življenja tudi v Cerkvi. Srečali smo tudi ljudi v kakšni kavarni, kamor smo šli na kavo. Bili so zelo prijazni do nas. To je prvi odgovor, prva stopnja o tem, kakšna se mi zdi Slovenija. Drugi odgovor pa je, ko sva bila z nadškofo skupaj na avtobusu, ko smo šli na La Verno ali v Greccio (2010), sva se pogovarjala. Na koncu dneva mi je rekel, naj pridem in obiščem Slovenijo. Ne vem, ali sta se z Andražem prej o tem pogovarjala, ker mi je tudi p. Andraž, ko sva se srečala v Mehiki, rekel, naj pridem v Slovenijo. Drugi brat, ki pa je generalni vikar kapucinskega reda,

br. Štefan Kožuh, mi je, ko smo bili skupaj s kapucini, minoriti in tretjeredniki na La Verni, tudi rekel, da moram obiskati Slovenijo, ki je tako lepa dežela. Bratje so me peljali po zelo lepih krajih. Izbrali so nekaj najlepšega. Vidim, kako ste prebivalci Slovenije znali povezati lepoto dežele s svojo vero. Na Bledu, ko smo z gradu gledali dol na cerkev, na okolico, na jezero, to pomeni zreti vso lepoto. To je tudi nekaj, kar sem doživel tukaj. Pa še nekaj sva skupaj okusila. Globoko bolečino. To je bolečina ob spominu na trpljenje. Bolečina je tudi v tem, ker ne vemo, kam svet gre, kam bomo šli. To negotovost smo začutili. Tudi mladi imajo najbrž veliko vprašanj o svojem življenju v prihodnosti. Treba je zdaj zato tudi gledati na lepoto, na Božjo navzočnost. Nismo sami! Nismo sami! Drug z drugim smo in Bog je z nami. To mislim, da je moj odgovor na to vprašanje.

Kaj mislite, da bi Frančišek naročil današnjemu svetu?

Mislim, da bi prosil, naj se svet malo upočasni. Da se za hipec umakne od vseh dejavnosti, od vsega tega nenehnega

gibanja. Prosil bi, naj se svet ustavi in malo ozre okoli sebe in se zazre tudi v vsakega človeka, v človekovo notranjost. Moža in ženo bi prosil, naj pogledata in se zazreta v skrivnost svoje ljubezni od njenega začetka. Otroke bi prosil, naj se zazrejo v ljubezen staršev do njih. Stare starše, naj se zazrejo v svoje vnuke, in vnuke, naj se zazrejo v ljubezen svojih starih staršev. Nas brate bi zaprosil, naj se zazremo v dobroto v vsakem izmed nas. Vse nas bi prosil, naj osvobodimo zapornike. To je tiste, ki jim ne odpuščamo v svojem življenju. Rekel bi, naj vzamemo ključe in odklenemo vsa svoja srca, da bi vse bolečine, vsi spomini na tisto, kar nam je kdo prizadel v življenju, kdor koli, da bi to lahko odšlo ven in bi lahko odpustili. Naročil bi nam, naj se zazremo v lepote sveta. Naročil bi nam, naj ljubimo stvarstvo. Naj bomo bolj pozorni do vsega tega, kar uporabljamo vsak dan, in naj ne zlorablamo tistih stvari, ki jih imamo. Zato da poenostavimo svoje življenje. Da bi tudi narava še naprej lahko živela. Naročil bi nam, naj se zazremo v skrivnost vseh drugih kultur in

religij in pogledamo onstran zgodovinskih strahov, ki jih imamo. Naj objavemo tudi druge brate in sestre, drugih verstev. Da jih lahko objavemo kot ljubljene Božje otroke, kot brate in sestre. Pa naj bodo to protestanti ali pravoslavni, naj bodo to muslimani ali neverniki. Frančišek bi nam naročil, naj objavemo vse. Tako kot tudi nas objema Bog. To je edina pot, ki jo lahko naredimo, če se upočasimo in pustimo, da nas Bog objame. Da potem tudi mi lahko ujamemo vso tisto ljubezen, s katero nas Bog ljubi. Frančišek bi rekel, sprostite se in ljubite življenje. Sprostite se in ljubite sebe. Sprostite se, ljubite in odpuščajte vsem. Kaj pa vi mislite, da bi rekel Frančišek?

Ali obstaja kakšna pot združitve vseh treh Frančiškovih redov?

(šel je do p. Milana Kosa – provinciala minoritov ...) Lahko vprašam svojega brata, ali obstaja kakšen način?

P. Milan: »Obstaja, obstaja. Mi Frančiškovi smo že zelo povezani, veliko skupaj delamo, predvsem pa naše vodstvo, vseh treh redov, zadnje čase se veliko pogo-

varjajo, veliko načrtujejo, zamenjujejo naše fakultete in druge programe. Na ravni redov in na ravni provinc poteka veliko sodelovanja. Če boste fejest molili, bo mogoče že v tem času.« ☺

Ker je tu provincial, izkoriščam to prilžnost ... Novembra bodo začeli bratje skupaj živeti v Emavsu. Minoriti in fran-

čiškani v eni hiši, z enim predstojnikom. Pred naslednjo veliko nočjo (2018) bomo br. Marco (generalni minister minoritov), br. Mauro (generalni minister kapucinov) in jaz Svetemu sedežu predstavili načrt zedinjenja vseh študijskih centrov vseh treh redov, da postane ena sama univerza. V Rietiju (1 uro vožnje iz Rima) bodo začeli tudi skupno hišo, kjer bodo pod eno streho živeli skupaj. Moj odgovor je, da, to se že dogaja. Ne vemo, kakšna bo prihodnost. Zaupati moramo Bogu. Sveti Frančišek je gotovo vesel, ko vidi, da smo si vedno bližje.

OFS v Sloveniji se precej stara, kako najti pot do mladih, kako jih razumeti in povabiti v svoje vrste?

Moramo vprašati mlade. Lahko jih vprašaš, bodo oni povedali (pripelje dva mlada naprej). Br. Metod povpraša nekaj stvari, mlada dva sta bolj tiho ... Ali sploh poznata OFS, FRAMO? Ne še ...

Nadaljuje br. Michael: Ali lahko mogoče zastavim še eno drugo vprašanje? Kaj te najbolj vznemirja glede tvoje vere v Jezusa Kristusa?

»Druženje. Povezanost v župniji, veliko skupin in možnosti vključevanja in skupno spoznavanje Jezusa ...«

Kakor je papež Frančišek organiziral sinodo in želi poslušati najprej mlade ljudi, mislim, da moramo mi svoja vprašanja zavreči in predvsem poslušati mlade. Ustvariti moramo prostor, kjer nam bodo mladi lahko povedali o svojem življenju, svojih upanjih, da nam povedo, s kakšnimi izzivi se srečujejo in kje je vir vseh teh reči, da lahko še naprej živijo v upanju in veselju. To je nov pristop. Verjeti moramo vanje. Verjeti moramo v mlade ljudi. Verjeti, da Bog deluje v njihovem življenju, in jim zaupati. Potem bomo lahko potovali skupaj z njimi in nas bodo lahko oni učili. Potem bomo videli, kaj se bo zgodilo. Z upanjem.

Iz katerega dela ZDA prihajate, kje in kako ste se prvič srečali s kakšnim frančiškanom, s frančiškansko družino in kaj vas je tako nagovorilo, da ste se tudi sami odločili stopiti v njihov red?

Študiral sem pravo na veliki univerzi v svojem rojstnem mestu, v Indianapolisu v Indiani. Delal sem kot zidar, da sem si lahko plačal šolnino. Nekega januarja me je povabila neka sestra, ki me je učila, ko sem bil še zelo mlad, naj pridem igrati kitaro, ker je vedela, da znam igrati nanjo. Na obisku je bil neki frančiškan iz zelo revnega predela ZDA. Z njim je bila tudi skupina mladih protestantov, metodistov, ki so hodili delat v tisto revno okolje. Bili smo približno enake starosti in povabili so me, naj pridem poleti za en mesec pomagat popravljati hiše za Vzhodnoevropejce v tistem delu Indianapolisa. Mnogo med njimi je bilo vdov, ki so izgubile svoje može zaradi dela v rudnikih, zaradi bolezni. Tako sem preživel mesec dni med metodisti in frančiškani v revnem predelu ZDA. Začel sem brati zgodbe o sv. Frančišku, ker so imeli frančiškani s seboj nekaj knjig. Sv. Frančišek me je zelo pritegnil. Pritegnila me je njegova zgodba, njegovo spreobrnjenje. Naslednji koraki so bili, da sem se začel pogovarjati s frančiškani o njihovem življenju. Bolj kot to pa sem videl frančiškane, ki so pričevali s tem, da so delali z ubogimi, za uboge in v dialogu z drugimi verami. V njih sem videl veliko veselje takega življenja. Protestanti so me pritegnili k frančiškanom. Ubogi so me tja pritegnili. To so bili ljudje močne vere in veselja. Potem pa je bilo pomembno še moje branje o Frančiškovem življenju. To je bil začetek, še vedno pa sem na poti naprej.

Kakšen naj bi bil začetni pristop za novince, ki pridejo k OFS, ki sv. Frančiška mogoče zelo malo poznajo, kako naj bi začeli z molitvijo, z branjem

Frančiškovih del, spisov? Pa še to, kako reševati konflikte v bratstvih?

Eden prvih korakov, ki se jih moramo naučiti frančiškani, je, da smo sicer duhovni asistenti OFS, vendar ste vi protagonisti, prve violine svojega življenja, mi vas samo spremljamo. Vi nas morate učiti, kako naj vas spremljamo. Tako da niti ne poskušamo imeti neke oblasti nad vami. Nimamo nobenega namena, nobene želje.

Kako zdaj prevesti vašo zavzetost in vašo gorečnost za svetega Frančiška ljudem, ki prihajajo k vam, to je bilo drugo vprašanje. Ne začnite z napisanimi besedili o Frančišku. Začnite s pričevanjem svojega življenja. Če ni pričevanja življenja, ni nobenega besedila, ki bi jih prepričalo. Bi radi pritegnili ljudi k svojemu življenju? Naredite ga privlačnega. Pokažite, da ste ljudje veseli. Da ste ljudje, ki znate pristopiti k drugim. V polnosti živite Vodilo, ki ste ga prejeli. Ne spremenite svojih bratstev zgolj v središča za duhovnost. To morajo biti energetske centrale za novo življenje. Kot nam pravi papež Frančišek v encikliki Evangelii gaudium. Kot je Frančišek vabil vse svoje učence, moramo obnoviti svojo zavest krstnega duhovništva, krstnega posvečenja in sopotništva na poti odrešenja. Potem pa odprite knjižnico, pokažite knjige in pustite, naj ljudje sami izberejo knjige. Tiste, ki jih potrebujejo. Prvo in najvažnejše pa je, da pričujete s svojim življenjem. Ni kaj drugega povedati.

Frančišek je imel mnogo izkušenj z Bogom, ali lahko delite z nami svojo najlepšo in najmočnejšo izkušnjo?

Imel sem različne izkušnje Boga, zelo različne. Ko sem bil še brat v začetni formaciji, živel sem v Chicagu, sem prosil, ali bi lahko šel za en teden živeti na ulico, da bi živel tako kot tisti, ki nimajo doma. Kot klošarji. Za cel teden sem vzel 5 dolarjev.

Šel sem v hotel, kjer je bila neka luknja za spat, ki je stala dva dolarja. Ko sem prišel prvi dan tja, sem plačal dva dolarja, in ker nisem vedel kaj početi, sem pač sedel in gledal televizijo. Poleg je bil še drug mlad možakar, ki je tam sedel in gledal televizijo, in je rekel: »A greva na pivo?« Rekel sem: »Ne morem si ga privoščiti.« Rekel je: »Pridi, ne skrbi.« Šla sva v bar, spila skupaj pivo, povedal mi je svojo življenjsko zgodbo, jaz pa mu niti nisem mogel točno povedati, kdo sem. Zato sem rekel,

da sem na obisku v Chicagu. In vprašal me je: »Kaj boš pa jutri zjutraj delal?« »Nimam pojma.« »Ob štirih zjutraj, pojdi z mano!« Torej, odpeljal me je na neki kraj, kjer sva se postavila v vrsto in dobila delo za en dan. Prenašala sva težke škatle iz enega konca na drugi konec. Ob koncu dneva sva dobila denar za delo. Povabil sem ga: »Grev na sendvič.« On pa je rekel: »Ne, ne, vem, kje se da zastoj jesti.« Tako je šlo cel teden. V življenju tega moža sem prepoznal Božji čudež. Nekdo, ki je na ulici, ki nima družine, ki nima nikogar, sposoben pa je pristopiti k drugemu in mu pomagati. Cel teden mi je pomagal. Ob koncu tedna sem mu povedal, da sem sicer nov v Chicagu, vendar sem tudi povedal, kdo sem. Na koncu se je izkazalo, da je tudi on katoličan, vendar ni kaj dosti hodil v cerkev. Ko sva se razšla, me je prosil, naj molim z njim in naj molim zanj. To je bil zame čudež življenja!

Kakšen pa je kakšen vaš čudež življenja? Nam ga lahko poveste?

Kaj pa kakšna hudomušna, duhovita izkušnja iz vašega frančiškanskega življenja?

Kot frančiškan sem se moral učiti različne jezike. Veliko napak sem delal. Najprej sem se tri mesece učil francoščine v Franciji, ker smo se trije pripravljali, da bomo šli v Demokratično republiko Kongo, v Zair. Zato so nas poslali tudi v Nairobi, da smo se učili jezika svahili. Zelo dobro nam je šlo pri tem svahiliju. Po desetih tednih učenja se nam je zdelo, da ga že dobro obvladamo. Zadnji večer preden smo se napotili v Zair, smo se odločili, da bomo šli v restavracijo. Bratom sem rekel: »Vse bom naročil v svahiliju.« Naročil sem. Imeli smo čudovito večerjo. Potem pa sem gledal okoli sebe na druge mize in videl, da imajo na mizah termovke z vročo vodo in vrečke za čaj. Rekel sem natakarju, ali

mi lahko prinese vročo vodo na to mizo. To sem ga vprašal v svahiliju. Do tistega trenutka je šlo vse tako fantastično. Ko pa sem rekel: »Ali lahko prinesete vročo vodo?«, je rekel: »Ne.« »Pa saj vsi drugi imajo vročo vodo v termovkah.« »Ne, če hočete to dobiti, morate iti ven.« »Kaj, ven moram iti, če hočem dobiti vročo vodo v termovki? Ne, hočem, da mi prinesete vročo vodo na mizo.« Rekel je: »Ne tega mi tukaj ne delamo.« »Ampak vsi drugi imajo.« Končno pa me je v popolni angleščini vprašal: »Kaj bi vi pravzaprav želeli?« Povedal sem mu še v angleščini: »Prosim, prinesite mi vročo vodo v termovki, da si bom lahko naredil čaj.« V svahiliju sta dve besedi, ki se zelo podobno slišita in imata zelo različen pomen. Ena pomeni termovko z vročo vodo, druga pa devico. Torej sem prosil, naj mi prinesejo vročo devico na mizo.

Za konec:

Torej za vse nas, ki smo součenci in misijonarji Jezusa Kristusa, člani in udje Kristusovega telesa, Cerkve, za vse mlade in malo manj mlade brate in sestre, molimo, da bi bili zvesti v upanju in veselju, da bi živeli evangelijsko veselje. Blagoslov vsem tem bratom province, nadškofu, bratom minoritom, ki so tu navzoči s svojim provincialom. Blagoslov članom Frančiškovega svetnega reda, ki so naši bratje in sestre, vsem članom te župnije. Bog želi delati čudeže v našem življenju. Naj se to zgodi.

Zapisala prosto po prevodu Mojca Sušnik OFS

Duh Assisija pri Sv. Trojici

s. Andreja Starc ŠSFKK

Današnje srečanje mi zelo veliko pomeni, ker je lepo videti, koliko ljudi je povezanih s sv. Frančiškom. Tega se morda v vsakdanjem življenju ne zavedamo. Tukaj pa se čuti tisti utrip, kaj nam sv. Frančišek pomeni in dobimo smernice, kako kot posameznik, kot redovnica ali kot družina, lahko živimo.

p. Janez Ferlež OFMConv

Kadar pride skupaj toliko Frančiškovih bratov in sester, je vedno lepo. Sam moram priznati, da nimam velikokrat priložnosti priti na ta srečanja. Zdaj pa sem se potrudil, da pridem sem, ker si zelo želim, da bi obudil Frančiškovo mladino. Kjerkoli sem bil, so vedno bili FO, z mladino je pa bilo težje. Danes pa sem dobil nove ideje, predvsem, ko sem poslušal okroglo mizo. Božji duh deluje in veje!

Angelca in Lojze Šegula OFS

Zelo lepo je tukaj! Lahko rečem, da smo zbrani iz vse Slovenije, bratje in sestre in najlepše je, da se srečujemo in bogatimo drug drugega. Bogu hvala!

p. Krizostom Komar OFM

Ta dan doživljam kot nekaj lepega, sem med domačimi ljudmi, sprejet in

nagovorjen. Vse poteka nekako tako, kot smo si zamislili in vesel sem, da lahko ponovno začutim Duh Assisija. S sobratom sem se malo prej pogovarjal, če je Frančišek sploh še aktualen. Če kdaj, potem je danes še kako aktualen: onesnaženo okolje, porušeni medsebojni odnosi, potrošništvo ... Pri Frančišku najdemo odgovor na vse to!

br. Marjan Gačnik OFMCap

Kot vedno je lepo, da smo skupaj, kot ena družina. Čutim veliko veselje, odprtost, ...

Karin Črnigoj FRAMA

Zelo lepo mi je. V delavnici smo se igrali s starejšimi brati in sestrmi in jim približali, kako se imamo na naših srečanjih. Bilo je zelo zabavno! Tudi omizje me je nagovorilo. Nisem si mislila,

da je toliko ranjenih družin, ki so v stiski. Lepo bi bilo kdaj tudi pomagati, čeprav je težko pristopiti, ker ne veš, če želijo pomoč. Domačini so se res potrudili in zelo lepo pripravili to srečanje. Všeč mi je vzdušje, tudi temperatura in vreme sta v redu.

Elizabeta Ploj OFS

Doma sem tukaj blizu. Zelo smo veseli, da je to lepo srečanje pri nas. Čistili smo cerkev in celi »kloster«. Vse smo pripravili. O, kak lepo je videti toliko patrov, pa sester! Vesela sem, da nas je veliko!

Marija Ribič OFS

Čudovito je, čudovito! Lepše ne more biti! S plesom smo slavili Boga. Tudi v cerkvi je bilo tako lepo, izpostavljeno je bilo Najsve-tejše, molili smo in peli tako lepe pesmi!

s. Josipa Jurič FMM

Današnje srečanje je zelo lepo, posebej zame, ker me dve leti ni bilo v Sloveniji in je tu-kaj priložnost, da se srečam z brati in sestrami. Res lepo je videti tako pisano

množico, starejših in mlajših, posvečenih in laikov. Čutim eno veliko domačnost med nami, bratsko ljubezen. Tudi v delavnici je bilo zelo lepo, izraelski plesi, ki so molitev. Vsak gib ima svoj pomen in tako lahko slavimo Gospoda.

s. Hermina Nemšak FBS

Vsako leto mi to srečanje zelo veliko pomeni, čeprav je veliko skrbi z organizacijo in pripravi-mi. Če je tisti pravo veselje in prepro-stost, potem ni nič težko! Lepo število

se nas je zbralo, tudi vreme je prijetno in mislim, da Frančiškov duh odseva na vsakem koraku.

Claudio Korošec FRAMA

To je ful lepa pri-ložnost, ko pridemo vsi skupaj, različna bratstva Frančiško-

vega svetnega reda iz vse Slovenije in tudi FRAMA. Mi iz Mariborske regije smo pomagali pripraviti to srečanje. Vodili smo medgeneracijsko delavnico in smo se igrali razne družabne igre, pantomimo in igro z živalmi. Bilo je zelo zabavno, tudi zajček je bil...fajn smo se imeli, vmes smo peli... Super je bilo. Lepo je uspelo!

Veseli v KB Škofja Loka Adveni

Teško je opisati občutke, ki so nas prevevali v krajevnem bratstvu Škofja Loka na god našega serafinskega očeta Frančiška. To je bil dan, ki nam ga je pripravil Gospod in za katerega smo iz srca hvaležni.

Med sveto mašo, ki jo je daroval brat Jaro Knežević OFMCap, je 16 novih članov pristopilo v noviciat. Dobili smo 4 nove brate in 12 novih sester, ki se bodo celo leto pripravljali na slovesne zaobljube v Frančiškovem svetnem redu pod vodstvom brata Joška Smukavca OFMCap.

Hvaležni smo Bogu, da je v srca teh Božjih otrok položil željo živeti evangelij po vzoru svetega Frančiška in svete Klare.

Med sveto mašo je bilo čutiti, kot da vsi prisotni dihamo z enimi pljuči in da bije samo eno veliko srce!

Po priprošnji svetega Frančiška prosimo nebeškega Očeta za te brate in sestre, da bodo čez eno leto zmogli reči: »Tukaj sem!«

Mir in dobro!
Danica Demšar OFS

Pri Frami v Štepanji vasi je letošnja tema srečanj skupnost. Od oktobra je minilo že nekaj časa in počasi si postajamo vedno bolj domači.

Ceprav se nekateri že dobro poznamo, se naša skupnost vedno oblikuje na novo, ko pridejo novi obrazi. Skupnost je namreč več kot odnos, je preplet odnosov, mreža. Z ribiško palico ponavadi ulovimo le eno ribo, z mrežo pa lahko ulovimo veliko rib in večja kot je mreža, več rib lahko zajame. Lahko zajame. Lahko pa tudi ne. Preden je mimo prišel Jezus, so ribiči potegnili zelo lahko mrežo v čoln. Pa tako so se trudili! Celo noč. Dokler ni v to noč prišla BESEDA in se je zaskoval nov dan in mreže so bile polne.

Pomembno je, da pletemo mrežo, da prihajamo v odnose, da prihajamo v skupnosti. Smo bratstvo Frame Štepanja vas, smo Frami, smo Frančiškova družina, smo Cerkev, a še vedno samo ljudje. Vedno bolj se mi zdi, da ne more biti človek tisti, ki pride k Bogu, ne sam po sebi, ampak je On tisti, ki prvi pride k človeku. Advent nas uči, da skupaj postanemo majhni, ko se prepustimo negotovosti pričakovanja, in ga le preprosto kličemo: pridi, adveni, v našo Cerkev, ki mogoče res bolj spominja na „štalo“ kot pa veličastno katedralo, ampak tako mu je tudi vseč – da se skriva pred velikimi in pride k malim kot ena mala dojenčkasta štručka.

Valentina Čermelj

Duhovne vaje za Frančiškove otroke

Primorska in ljubljanska regija:
Vipavski Križ, 19. – 21. januar 2018,
prijave na lj.regija@fo-frama.org

Štajerska regija:
Kančevci, 19. – 21. januar 2018,
prijave na mb.regija@fo-frama.org

Prijave zbiramo
od 20. decembra do 10. januarja.

Si že gledal film o Kekcu? Mogočebral zgodbo o kakšni njegovi dogodivščini? Kekec je res zvezda. Vedno nasmejan se trudi za dobri in s svojimi ukanami Bedancu dokaže, da na koncu vedno zmaga dobrota, reši Kosobrina in si v težavah vedno vriska in poje! Tudi mi nismo verjeli, da se za tem starim filmskim junakom skriva tako zanimiva in dobra oseba. A tako kot sv. Frančišek se je trudil, da bi bil dober človek in bi pomagal.

Kaj pa ti? Si navihan veseljak, ki bi rad vedel kaj več o Kekcu in sv. Frančišku, spoznal nove prijatelje, se imel noro dobro in preživel nepozaben vikend poln smeha igre dobre hrane in glasbe? Če je odgovor JA moraš nujno priti 19. Januarja na vikend Kekčevih pustolovščin v Vipavski Križ ali Kančevce. Pridi ker bo super!

Bratsko se med seboj ljubite

Letošnji Duh Assisija je potekal pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah.

Vsoboto 28. oktobra je potekal tradicionalen Duh Assisija. Udeleženci, bilo jih je nekaj sto, so se zbrali pri Sv. Trojici, tisti v Slovenskih goricah. Zbiranju pred cerkvijo je sledil pozdrav gvardijana p. Damijana. Nato je sledil prvi dogodek dneva, ki je sicer potekal pod geslom »Bratsko se med seboj ljubite« (Rim 12,10). Mladi iz mariborske FRAME so oblikovali adoracijo v cerkvi. Po adoraciji je sledila krepka jutranja pogostitev s kavo, čajem in pecivom pod milim nebom hladnega oktobrskega jutra. Udeleženci dogodka so se nato počasi začeli pomikati proti krajevnemu domu kulture, kjer je s. Romana Kocjančič vodila in povezovala okroglo mizo. Sodelovali so p. Andrej Šegula, s. Polonca Majcenovič, zakonca Veber in Lucija Šeme. Pogo-

vor je potekal o izkušnjah v primarni družini, priložnost za komentar pa je dobilo tudi občinstvo. Po okrogli mizi je sledilo kosilo v kleti, ki so ga zelo velikodušno pripravili lokalni farani. Klet zaradi svoje konstantne temperature skozi vsak letni čas ni bila premrzla in tako so vsi imeli priložnost, da se okrepčajo. Po kosilu je bil pripravljen program štirih delavnic, med katerimi je bil npr. ogled samostana in knjižnice in tudi krajši pohod. Ob 15:00 je nato sledil zaključek dnevnega programa s sv. mašo, ki jo je vodil nadškof Kramberger. Nabirka maše je bila namenjena za družine v stiski – Anin sklad, saj je tudi to eden izmed nujno potrebnih načinov izkazovanja bratske ljubezni – pomoč v stiski. Po sv. maši in doživetja polnem dnevu, so se udeleženci dogodka počasi začeli odpravljati nazaj v vse kote Slovenije, iz koder jih je na enem kraju združil Frančiškov duh, ki tako še danes navdihuje mnoge vseh starosti.

Claudio Korošec

Duhovni vikend FRAME Štepanja vas, Sveta Gora, 10. 11. – 12. 11. 2017

Na Sveti Gori sem v mesecu novembru preživela en lep, zares miren vikend. Oziroma smo ga preživeli, saj smo se kot skupina enajstih mladih, skupaj z dvema duhovnima spremljevalcema odpravili na duhovne vaje v Mladinski center Tau, na Sveti Gori.

Kako pa je vse skupaj potekalo? Naša skupina je del Frančiškove mladine Slovenije. Prihajamo iz Štepanje vasi v Ljubljani, kjer imamo enkrat tedensko srečanja. V okviru srečanj pa se skupaj podamo tudi na duhovne vaje. Tako smo v zgoraj navedeni duhovni vikend zajadrili v petek, proti večeru. Ker nas je večina prispela iz »šundra«, ki je vsakdanjik mestnega življenja, smo petkov večer preživeli družabno in ustvarjalno. To nam je omogočilo, da smo nadaljevali v bolj glasnem vzdušju in porabili vso še ostalo energijo, da bi naslednji dan začeli kar se da umirjeno. Pod mentorstvom naše sočlanice Neže smo ustvarjali »doma« narejena mila, ki jih bomo uporabili kot darila ob vsakokratnem rojstnem dnevu članov naše skupine. Sproščeni večer smo zaključili v kapeli z večernicami in se nato vsak po svojem ritmu odpravili k počitku.

Ko sem naslednjič odprla oči, je že bilo sobotno jutro. Dan smo začeli zunaj, kjer je Jure vodil jutranjo vadbo. Vsi »zmraznjeni« smo nato odhiteli v kapelo in nadaljevali s hvalnicami. V tej točki smo že uspešno prebudili telo in duha in smo bili več kot pripravljeni na okrepčilo z zajtrkom. Sledila je udobna namestitev v dvorani, kjer smo si ogledali prvi in drugi del filma Klara in Frančišek. Punce smo si kasneje medsebojno priznale, da se nas je film v določenih trenutkih zares dotaknil, tako da smo tekom filma skrivoma potočile nekaj solz. Pri ogledu filma smo bili pozvani, da predvsem opazujemo molitve, ki so bile uprizorjene, kajti tema našega vikenda so bile molitvene tehnike. Sledilo je delo po skupinah, v katerih smo podelili svoje vtise, razmišljanja in izkušnje. Spoznali pa smo tudi tri načine molitve, in sicer v obliki prošnje, zahvale ter slavljenja.

Večer je bil zasnovan na zabavni noti. Preživeli smo ga z druženjem in igra-

njem družabnih iger, zaključili pa smo ga z večernicami in sveto mašo.

V nedeljo smo dan pričeli podobno kot v soboto - z vadbo zunaj, hvalnicami, zajtrkom ter delom po skupinah. Naš duhovni vikend smo zaključili s piko na i - s sveto mašo v mogočni cerkvi na Sveti Gori, ki smo jo poskušali obogatiti z glasbenim prispevkom in tako odpeli nekaj pesmi. Naše noge so nato ubrale pot skozi gosto meglo, ki se je vila po Svetogorskem vrhu, nazaj proti Mladinskemu centru Tau. Po zadnjem, pozorno pripravljenem obroku s strani kuharja, smo opravili refleksijo, pri kateri so bili odzivi izredno pozitivni. Lepo je bilo opazovati vsakega posameznika posebej, kako je vikend v njem prižgal plamen radosti. Tudi sama sem odšla radostnega srca. Ob takšnih občutkih se vedno znova zavem, kako resničen je Bog, saj mi sledenje Njemu in druženje z občestvom vedno znova vlije življenjsko moč.

Urša Kren

Socialne dejavnosti kustodije

Romarji, ki prihajajo v Sveto deželo, srečujejo frančiškane navadno le v njihovih samostanih, čeprav so mnogi od njih vključeni v številne pastoralne, družbene in socialne dejavnosti.

Ljudje v kustodiji so spoznali, da ni mogoče graditi stavb in skrbeti zanje, če ni hkrati poskrbljeno tudi za človeško plat. V osmih stoletjih, kar so v Sveti deželi in v mnogih deželah Bližnjega vzhoda, so frančiškani vzpostavili veliko družbenih in socialnih dejavnosti.

Te vključujejo vodenje inštitutov za otroke, za katere skrbijo verske skupnosti, ki sodelujejo s patri. Tu najdemo domove in zdravstvene center za starejše, kot je na primer center za starejše v Betlehemu, ki je del projekta, ki ga vodi nevladna organizacija kustodije ATA – pro Terra Sancta.

Prav tako je pomembna dejavnost Homes, ki deluje med krajevnimi kristjani in katere glavni namen je pomoč družinam pri iskanju stanovanj. Z raz-

ličnimi gradbenimi projekti v celotnem območju so tako priskrbeli brezplačna stanovanja številnim družinam, drugim pomagajo s prispevki za stanarino, skrbijo pa tudi za obnovo hiš, ki so v slabem stanju.

Pomoč pri problemu izobraževanja nudijo preko nudenja štipendij za univerzitetni študij in s programi, ki so namenjeni kritju stroškov celotnega šolskega leta za otroke. Nazadnje so patri začeli izvajati delavnice, ki se ukvarjajo s problemom zaposlovanja.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (35)

XXXV.

Kako je bila težko bolna sveta Klara čudežno prenesena na božično noč v cerkev svetega Frančiška, kjer je bila pri bogoslužju.

Nekoč je bila sveta Klara hudo bolna, da ni mogla več z drugimi redovnicami v cerkev molit. Prišel je praznik Kristusovega rojstva; vse druge so šle k zornicam, ona sama pa je ostala v postelji in težko ji je bilo, ker ni mogla z drugimi po duhovno tolažbo. A Jezus Kristus, njen ženin, je ni hotel pustiti tako nepotolažene in jo je dal na čudežen način nesti v cerkev svetega Frančiška, kjer je bila pri zornicah in pri polnočnici; in poleg

tega je prejela še sveto obhajilo in bila prenesena nazaj v posteljo.

Po bogoslužju v cerkvi svetega Damijana so se sestre vrnile k sveti Klari in ji rekle: "O sestra Klara, mati naša, kako veliko tolažbo smo prejele v tej sveti noči! Ko bi ti le bil Bog naklonil, da bi bila šla z nami!" In sveta Klara odgovori: "Sestre moje in predrage hčere! Čast in hvala našemu Gospodu, ljubemu Jezusu Kristusu. Zakaj bila sem

pri vsej slovesnosti te najsvetejše noči in še pri večji kot ve v veliko tolažbe svoje duše. Po posredovanju dragega očeta svetega Frančiška in po milosti našega Gospoda Jezusa Kristusa sem bila navzoča v cerkvi svojega očeta svetega Frančiška in sem s telesnimi in dušnimi ušesi slišala vse petje in orglanje; tam sem tudi prejela presveto obhajilo. Veselite se torej tolikšne milosti, ki sem je bila deležna, in se zahvalite našemu Gospodu Jezusu Kristusu.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku.

Amen.

Se nadaljuje.

*Posodobljeni prevod
Alojzija Resa*

*pregledal in odmeve
prevedel br. Miran Špelič.*

35. premišljevanje

Sveto Klaro so razglasili za zavetnico televizije na osnovi te anekdote iz njenega življenja. Je zgodovinska ali legendarna? V bistvu to sploh ni pomembno, tudi če gre zgolj za pobožno legendo. Zame je videti najbolj presenetljiva zavzetost, s katero želimo vsem stvarjem dati zavetnike, in da to potem potrjujejo še čudeži.

Kar gane me, ko se bolna Klara znajde brez tolažbe, ker ne more iti k maši ob prazniku rojstva njenega Ženina in Gospoda.

Še bolj pa me gane zgodba krščanske vere, ki vsa ta stoletja počloveči podoba Božjega Sina okoli prizorov njegovega otroštva. Koliko nežnosti, koliko kontemplacije, koliko čiščenja, koliko utehe!

Kakor vemo, je bil v tej točki Frančišek veliki pospeševalec.

Dandanes preverjamo svojo podobo zgodovinskega Jezusa z novimi orodji. Verjamem, da zelo obogatijo naše razumevanje Božjega razodevanja v zgodovini. Vendar pa imam občutek, da ima tu razumskost preveliko težo in da primanjkuje bistvene značilnosti frančiškanstva: čustveni odnos do deteta Jezusa, zrelega Jezusa, križanega Jezusa, evharističnega Jezusa ...

In ko izgubimo ta čustveni odnos, se podoba zgodovinskega Jezusa naposled omeji na etični model ali na nekakšen simbol dobre.

Tu pa je še en duhovni pomen Rožic: čustvena kontemplacije Jezusovih skrivnosti. Niso vedeli za eksegezo kakor mi, vendar pa nas učijo eno od najbogatejših poti izročila, po kateri lahko dospemo do tega, da postanemo Jezusovi učenci.

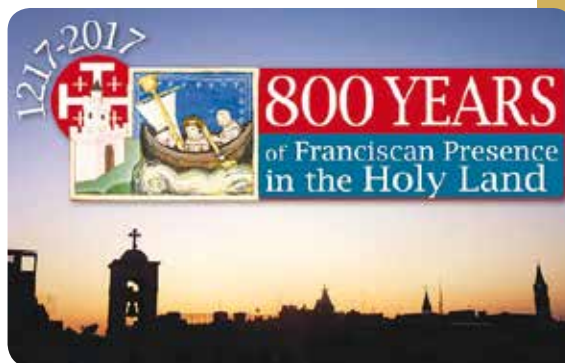

V Riminiju ob 800. obletnici prisotnosti frančiškanov v Sveti deželi

Sveta dežela je prispela v Rimini. Gre za teden srečanj in kulture, ki ga vsako leto ob koncu avgusta organizira katoliško gibanje Comunione e Liberazione (Skupnost in osvoboditev) v Riminiju v severni Italiji. V okviru tega srečanja je 20. avgusta 2017 kustos Svete dežele, p. Francesco Patton, v nabito polni dvorani spregovoril o 800 letih frančiškanske prisotnosti v Sveti deželi. Ob tej priložnosti so odprli razstavo z naslovom »Dežela, ki jo ima Bog najrajši: Kustodija Svete dežele«. Rdeča nit tedna je bila: »Kar si podedoval od svojih očetov, si moraš ponovno zaslužiti, da to dobiš v posest.« V tej zvezi je dejal p. Patton: »Tema želi poudariti potrebo, da znamo povezati spomin na preteklost z osebno odgovornostjo za sedanjost, kar je tudi način, kako prispevamo h gradnji drugačne prihodnosti.« Razstavljene fotografije obeležujejo spomin na vsa ta leta, pa tudi osemstoletna prisotnost frančiškanov v Sveti deželi ima po kustosovem mnenju opraviti s spomini.

»Naša prisotnost v Sveti deželi je predvsem povezana z bivanjem v tistih spominskih krajih, ki so svetišča,« je nadaljeval p. Patton. »Danes vzdržujemo približno 70 svetišč in živimo v 50 od njih. Tako živimo kot manjši bratje in hvalimo Boga z bogoslužjem.« Ne smemo pa pozabiti, da je zgodovina frančiškanske prisotnosti v Sveti deželi tudi zgodovina ekumenskega in medverskega dialoga, ki je bil mogoč že pred

osmimi stoletji in ki traja že osemsto let, »dialoga, ki ni nikoli lahek, vendar je potreben,« je dejal kustos.

Moderator razprave je bil Roberto Fontolan, direktor Mednarodnega centra gibanja, ki je vprašal kustosa, kakšno je bilo njegovo osebno srečanje s Sveti deželo. »Kot romarja sta me je leta 1994 navdušila božji grob in gora Tabor,« je odvrnil Patton. »Lani pa sem se bolj začel zavedati zapletenosti in hkrati čara te dežele.« V okviru te zapletenosti je kustos poudaril pomen dialoga, ki se dogaja manjših in večjih pobudah za srečevanje z muslimani in Judi ter z vsemi resničnostmi dežele.

Po kustosovem nagovoru so si mnogi ogledali razstavo, ki je bila odprta do 26. avgusta. O njej so izdali tudi katalog.

Alessandra Vitez, vodja razstavnih prostorov v Riminiju, je razložila, od kod izvira ideja o razstavi: »Že veliko let obstaja zelo dobro sodelovanje med srečanjem v Riminiju in Kustodijo. Ko smo razmišljali o 800-letni prisotnosti Kustodije v Sveti deželi, smo želeli to obletnico obeležiti v sliki in besedi.«

Video iz muzeja Terra Sancta obiskovalcem pripoveduje o zgodovini starodavnega Jeruzalema, medtem ko fotografije iz arhivov Kustodije prikazujejo zapuščino, ki so jo podedovali današnji frančiškanski bratje.

Popotni dnevnik (nadaljevanje)

Ne boj se stopiti na neznano pot, da bi dosegel nepoznane cilje

8. avgust

Danes pa na pot s sv. Dominikom. Po taksistovem nasvetu je najboljši prevoz iz Minska v Vitebsk kar maršrutka. Vse drugo je drago in počasno. In res je tako. Za 10 beloruskih rubljev. Vožnja na maršrutki je trajala od 13.30 do 17.00. Res poceni. Taksij s postaje do bivališča pa 6 beloruskih rubljev, ko je pa trolejbus le 45 kopejk. Pa razumi, če moreš. Cenovne razlike so očitne in zelo velike.

Vitebsk (belorusko Віцебск, Vicebsk, rusko Витебск, Vitebsk) je mesto v Belorusiji blizu meje z Rusijo in Latvijo z okoli 400.000 prebivalcev. Je glavno mesto in upravno središče Vitebske oblasti.

Najprej sem si zagotovil vlak za naslednji dan, večerni vlak za Sankt Peterburg v Rusiji. Vse urejeno in ogledi znamenitosti se nadaljujejo. Znova enak vtis: čisto in urejeno kot v zrcalu. Torej ni samo glavno mesto Minsk takega slovesa, tako so urejena tudi manjša mesta. Ker bom imel jutri dovolj časa za Chagalla in za sv. Jozafata Kunčeviča, naj to opravilo počaka do jutri. Zvečer se hrami božji tudi zapirajo.

9. avgust

Polock (belorusko Polack) je mesto v Belorusiji in upravno središče istoimenskega okrožja. Eno izmed najstarejših in najlepših mest v Belorusiji in starodavno mesto Kijevske Rus' ob ustju reke Zahodne Dvine. Po popisu leta 2009 je imelo mesto nekaj več kot 82.000 prebivalcev. Zahvaljujoč številnim cerkvam in samostanom je znano tudi kot duhovni center Belorusije. Tam sta bila rojena Francysk Skaryna in sv. Efrosinija iz Polocka, ki sta med najpomembnejšimi zgodovinskimi osebnostmi Belorusije.

Mesto Polock se prvič omenja v pisnih dokumentih v letu 862 kot »Polotesk«. Ob ustanovitvi sredi 10. stoletja je bilo središče močne kneževine. Prvi znani vladar kneževine je bil Ragvalod Polacki (umrl okoli leta 978). Leta 992 je bila ustanovljena eparhija.

Najmočnejši vladar kneževine je bil vojvoda Višeslav Brjanislavič (1044–1101) in v času njegove vladavine so zgradili cerkev svete Sofije, ki je eno izmed najstarejših in najlepših svetišč ruske pravoslavne cerkve. Višeslavov sin Boris je dal ob vhodu v cerkev postaviti veliko ploščo, na kateri so v vklesani podatki z informacijami o svetišču, ki so vidne še danes.

Višeslavova vnukinja, nuna Efrosinija, je leta 1125 ustanovila samostan. Za samostansko cerkev je zlatarski mojster Lazar naredil križ (križ sv. Efrosinije Polotske), ki je mojstrovina zgodnjekršćanske umetnosti in simbol Belorusije.

Leta 1240 je Polock izgubil svojo samostojnost in postal vazalna posest litovskih knezov. V naslednjih desetletjih je mesto prehajalo iz rok v roke različnih zavojevalcev iz sosednjih kneževin in vsi so pustili za seboj tudi nekaj materialnih sledi (konec 19. stoletja je bilo v mestu poleg pravoslavni cerkva tudi 23 židovskih sinagog ter katoliška in luteranska cerkev).

Med drugo svetovno vojno je Polock zasedla nacistična vojska in je delil tragično usodo drugih beloruskih mest. Od leta 1991 je del samostojne Belorusije. Tudi Polock si lasti točko geometrijskega središče Evrope, tako kot zgoraj omenjeni kraj v Litvi blizu Vilniusa. Verjetno je pri tem odločilna meritev med Uralom in zahodno točko Islandije ter med Nordkapom in Ciprom? Sicer so pa te točke relativna zadeva, le za povprečni turizem so lahko donosne.

Seveda sem tu pričakoval tudi kakšne oznake in znamenja sv. Jozafata. Vzel sem taksi in naročil taksistu, naj me pelje k cerkvi sv. Jozafata, vendar me je dostavil do cerkve, ki je bila Marijina, na stranskem oltarju pa je bila podoba sv. Andreja Bobole. Več informacij tudi v župnišču nisem dobil, ker pač ni bil nihče dosegljiv. Kdo pa je sv. Andrej Bobola?

Andrej Bobola (1591–1657) se je rodil v Sandomirskem vojvodstvu (današnja Poljska) v ugledni plemiški družini. Študiral je pri jezuitih v Sandomirju in Vilniusu. Z dvajsetimi leti je vstopil v jezuitski red. Prvo duhovniško službo je opravljal kot pridigar in voditelj Marijinih družb. Pozneje je bil izbran za predstojnika v Dobrajsku. Tu se

je odlikoval, ko se je posebej posvečal bolnikom in umirajočim med strašno kužno boleznijo. Nekaj njegovih sobratov se je pri strežbi okužilo in umrlo. Andreju je bilo prizanešeno. Previdnost mu je namenila še težje naloge. Od leta 1636 dalje je 20 let hodil po vzhodni Poljski kot ljudski misijonar. Temeljita bogoslovna izobrazba in njegova topla človeška beseda sta za združitev pravoslavni s katoliško Cerkvijo pridobili cela naselja. Vrh tega je mnogo lahkoživih kristjanov začelo zgledneje versko živeti. Zaradi takih dušnopastirskih uspehov je razumljiva nejevolja pravoslavni, ki so Andreja imenovali »lovec na duše«. Niso mu dali miru. Organizirali so celo tolpe razbrzdanih dečkov, ki so hodili za njim. Ko je prišel v kako naselje, so ga obkolili ter ga obdelovali z žaljivkami in surovostmi.

V vzhodnem delu poljske države je bilo takrat veliko nezadovoljstva. Nekaj desetletij poprej (1596) je bila namreč v Brest-Litovsku sklenjena unija pravoslavni s katoliško Cerkvijo. Nekateri rusinski pravoslavni škofje so sklenili zvezo z Rimom, da bi lažje opravljali svoje poslanstvo in dobili večjo pomoč od katoliške poljske države. Ostali pravoslavni škofje (v mejah poljske države) kakor tudi večina plemstva in velik del ljudstva so nasprotovali uniji. Tako so se začela huda in dolgotrajna medsebojna trenja, ki so se izrodila v krvave nered, ko so kot križarska vojska za pravoslavje in osvobodilna vojska za Rusijo nastopili kozaki. Med letoma 1649 in 1657 je kozaški hetman Bogdan Hmielnicki s svojimi četami plenil in moril po poljskih krajih.

Mnogo redovnikov in duhovnikov je izgubilo življenje. Taka usoda je zadela tudi Bobolo, pri čemer so z njim ravnali izredno krvoločno. V Janowu, kamor je pribežal iz Pinska, ga je takoj po maši presenetila četa kozakov. Prijeli so ga in mučili ter silili, naj prestopi v pravoslavje. Moral je pretrpeti strahotna mučenja. Vsega so razmesarili. Sneli so mu kožo, podobna kot apostolu sv. Jerneju. Bolj trdno ko je Andrej vztrajal pri sklepu, da ne bo prestopil v pravoslavje, huje so divjali nad njim, dokler ni izročil duše svojemu Stvarniku 16. maja 1657. Katoličani so pobrali njegove telesne ostanke in jih položili v cerkev jezuitskega kolegija v Pinsku, kjer je mučenec imel poprej stalno bivališče. Na njegov grob so hodili molit ne samo katoličani, marveč tudi pravoslavni. Bilo je veliko uslišanj. Leta 1755 je Sveti sedež izdal odlok, ki ugotavlja, da je bil Andrej Bobola mučenec. Svete ostanke so leta 1809 prenesli na sever v Polock. Papež

Pij IX. je leta 1853 razglasil Andreja Bobolo za blaženega.

Poljaki so ga začeli častiti kot narodnega svetnika. Prepričani so bili, da jim je blaženi Bobola pomagal do neodvisnosti poljske države leta 1918. Boljševiki so leta 1922 prepeljali Bobolovo truplo iz Pinska v Moskvo, od koder so ga pozneje prenesli v Rim. Po razglasitvi za svetnika, leta 1938, so ga z veliko častjo prepeljali na Poljsko. Med prevozom teh relikvij je krsto z največjimi slovesnostmi sprejela tudi Ljubljana 9. junija 1938. Od kolodvora do cerkve sv. Jožefa se je premikal sprevoz s posmrtnimi ostanki svetnika uro in pol. Ljudstvo je spoštljivo ogledovalo telo, ki je po več stoletjih ostalo nestrohnjeno. Ležalo je v srebrni krsti s steklenim pokrovom. S slovesnimi nagovori, petjem, godbo, zlasti pa z molitvami so ljudje dali duška svojemu navdušenju za velikega svetnika. En dan so njegovi posmrtni ostanki ležali v Ljubljani. Od takrat je ta svetnik Slovincem postal mnogo bližji.

Torej o sv. Jozafatu iščem dalje. Vrnem se v Vitebsk (pribl. 100 km) in v katoliški Cerkvi sv. Barbare se je ravno končevalo bogoslužje. Vprašam patre dominikance o zadevi, pa so rekli, da bi o tem več vedeli grkokatoličani. Znano je le to, da so v Vitebsku, kjer je bil sv. Jozafat ubit, postavili pravoslavno cerkev, malo nižje pa stoji križ kot znamenje mučeniške smrti sv. Jozafata. Kaj več pa ni znanega.

Večer se je kmalu pomaknil v deseto uro in približal se je vlak za odhod v Sankt Peterburg. Imel sem v kupeju še sostanovca. Ponoči enkrat so me zbudili kontrolorji in eden mi je dokazoval, da bi moral menda preko Litve v Rusijo, da pa bo pač spregledal zadevo? Kdo more razumeti?

piše p. Peter Lavrih

Portugalski Camino s kolesom

6. 9. do 16. 9. 2017

V zadnjih letih smo s kolesom obdelali Donavo, Dravo, Romantično nemško cesto in francoski Camino. Nekateri so z ekipo patra Petra potovali še ob Loari in ob Renu do Kölna, ki ga je Prešeren imenoval v svoji pesmi Kelmorajn.

Po dolgem usklajevanju smo se ponovno odločili za Iberski polotok in tokrat izbrali traso portugalskega Camina. Logistiko smo prepustili strokovnjakom, tako da je naš spremljevalni avtodom z dolgo prikolico kolesarskega kluba Krke odpeljal posebej vsa naša kolesa in prtljago, mi pa smo se samo z ročno prtljago z beneškega letališča odpeljali do Lizbone. Trije vozniki avtodoma so potovali pred nami dolge tri dni in srečno prispeli na Portugalsko. Ves čas smo se malo bali, ker smo imeli od prvega Camina slabo izkušnjo, ko so nam preko noči v Nici pokradli vsa kolesa. Še sreča, da se je to zgodilo na koncu francoskega Camina, ki nam sicer še danes ostaja v lepem spominu.

Vozniki avtodoma so se na koncu peljali skozi požgane pokrajine, ki so ostale po velikih požarih na Portugalskem. Slike, ki so nam jih pokazali, so bile zares pretresljive.

Letalska skupina je po prihodu na lizbonsko letališče s kombijem odpotovala do Fatime, kjer je običajno začetek portugalskega Camina. Avtodom in kolesa pa so nas že čakali v Fatimi. Predhodniki so nam že pripravili improvizirano kuhinjo, kjer smo si kot po navadi pripravili izdatno večerjo.

Na poti od Lizbone do Fatime sta dva samostana, ki obeležujeta pomembna dogodka iz portugalske zgodovine.

Samostan Alcobaca je najstarejši samostan na Portugalskem in je pod varstvom Svetovne kulturne dediščine. Začetek sega v leto 1153, ko je prvi portugalski kralj Alfonso Henriques iztrgal Mavrom 500 km² ozemlja in ga izročil sv. Bernardu iz Clairvauxa. Gradnja samostana se je začela leta 1187.

Samostan je prvi spomenik zmage nad Mavri. Kasneje so ga dozidavali in širili. V letu 1755 je bila dodana velika knjižnica, največja na Portugalskem. Leta 1834 pa so menihi morali zapustiti samostan. V samostanski cerkvi sta pokopana kralj Peter I. in njegova žena Ines Castro.

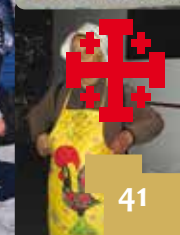
Samostan in cerkev Batalha – Mosteiro de Santa Maria da Vitória, je dominikanski samostan. Dodana mu je cerkev. Gradnja je bila postopna med 14. in 16. stoletjem. Velika kapela je ostala nedokončana. Kompleks je spomenik zmage nad Kastiljci v bitki pri Aljubarroti. Tudi ta spomenik je pod varstvom Svetovne kulturne dediščine. Samostan in cerkev sta pravzaprav posledica zaobljube kralja Janeza I. iz dinastije Aviz, ki je tu premagal Kastiljce 14. avgusta 1385. Pred gotško cerkvijo stoji mogočen kip vojskovodje Nuna Alvaresa Pereire na konju.

Fatima letos obhaja 100-letnico prikazovanj, ki so napovedala konec vojne in oktobrsko revolucijo, zato je ob tako častitljivem jubileju romarsko središče zelo svečano okrašeno. Posebno zanimiva je nova dvorana z veliko fresko našega umetnika patra Marka Rupnika, ki predstavlja alegorijo iz Razodetja apostola Janeza. Kot je v velikih romarskih svetiščih navada, je bila zvečer tudi tukaj procesija z lučkami, ki sem jo gledal od daleč in je bila tako še posebno slikovito doživetje. Procesija se vije po Iriški dolini, ki je bila nekoč pašnik, na katerem so pastirčki doživljali srečanje z Marijo. Danes je ves ta prostor tlakovan in

je kot nekakšen amfiteater, ki ima na zgornji vzpetini veliko stopnišče s staro cerkvijo, na nasprotni strani pa je nova stavba z veliko dvorano in fresko našega patra Rupnika. Na dnu doline še vedno stojita majhna kapela, ki označuje mesto prikazovanj, in eden od dveh hrastov, ki je preživel ves čas od dogodka. Od nove stavbe se spušča gladka pot, po kateri romarji po kolenih hodijo in molijo, dokler ne pridejo do kapelice v dnu doline, ki je še vedno mesto, kjer se zbira največ romarjev in kjer smo se pri maši zbrali tudi mi. Lepo je gledati romarje, ki se počasi po kolenih približujejo mestu prikazovanja. Nekateri se kleče pomikajo sami, drugič v skupini, včasih moža ali ženo spremlja eden od domačih. Vmes molijo rožni venec, ki ga je Marija pastirčkom posebno priporočila.

Ob tem se tudi sam spominjam naših Brezij, ko je bila še navada, da se okrog Marijinega oltarja v kapeli kleče pomika in moli. Vmes sem prebiral neštete zahvale, ki so obešene v veliki veri ljudi, ki so na tak ali drugačen način doživeli Božjo pomoč.

Zanimiva navada je, da imajo v Fatimi ob kapeli prikazovanj poseben prostor, kjer gorijo sveče. Na to mesto prinašajo voščene odlitke organov, ki jih položijo

med sveče in tam zgorijo. Na tem mestu se znajdejo srca, ledvice, roke, noge, celo odlitek glavice. S tem ko taka darovana prisposoba zgori, naj bi bila premagana tudi bolezen darovalca ali bližnjega, za katerega romarji namenijo tak dar.

Naslednji dan smo se zjutraj še enkrat zbrali pri kapeli prikazovanj pri maši v več jezikih. Tako smo se skupaj zahvaljevali Mariji in prosili za srečno pot.

Pot smo začeli po nacionalni cesti z veliko prometa. Naš cilj je bil Figueira da Foz. Kraj je obmorsko turistično mesto, ki slovi nekako tako kot »portugalski Portorož«. Spali smo v štiriposteljnih sobah v hostlu s prijaznim dvoriščem, kjer smo si iz avtodoma prinesli vse potrebno za kuhanje večerje. Navdušeni smo bili nad cenami, ki so nižje od slovenskih, kar smo najbolj natančno ocenili pri ceni piva, ki je bilo pol cenejše kot pri nas.

Etapla tretjega dne je bila od Figueire da Foz do Praia de Mira. Kolesariti smo pričeli po lepi kolesarski stezi ob obali, preko urejenih peščenih plaž. Po lesenih mostovžih smo prikolesarili prav do Atlantika in ga potipali. Ta plaža je neverjetno lepo urejena, prav gotovo z denarjem, ki ga je prispevala Evropa. Portugalci so znali ta denar pametno uporabiti. In veliko mestih smo se čudili, kaj vse so znali v sorazmerno

kratkem času zgraditi. Sledil je prav zahteven vzpon, ki pa nas je nagradil z lepim razgledom. Skozi evkaliptusove gozdove smo prikolesarili do cilja tega dne in si po večerji, ki smo jo spet skuhal sami, privoščili guinness. Ta del obale je turistično zelo obljuden in je ponudba cenovno zelo ugodnih namestitev velika. Kolesarjenje po evkaliptusovih in borovih gozdovih nam je pokazalo, da veliko evkaliptusov gojijo zaradi papirne industrije, borova drevesa pa so na številnih območjih zarezana tako, da zbirajo borovo smolo, kot je to videti v gozdovih kavčukovcev, kjer iz zarezanih debel zbirajo lateks za izdelavo gume.

Četrty dan je bil najbolj zahteven odsek s prihodom v Porto. Prevozili smo 112 kilometrov. To dolžino smo pridelali, ker smo se malo izgubili. V spominu mi ostaja tovarna vetrnic za pridobivanje električne energije, kjer smo ob odprtem skladišču vozili nekaj kilometrov. Presenetilo me je, da so posamezne lopute vetrnic dolge po 15 metrov. Vmesni postanek s kavico in pivom je bil v Aveiru, ki spominja na portugalske Benetke. Po kanalih turiste, tako kot v Benetkah, prevažajo z okrašenimi gondolami. Prihod na cilj smo proslavili z večerjo v hostlu in nazdravili s portovcem, ki je tu doma. Za dobro voljo smo si tudi malo zaigrali in zapeli in s tem obudili navado, ki je bila najbolj živa na kolesarjenju po Grčiji od Soluna do Carigrada.

Porto je zelo staro mesto s tradicijo še iz rimskih časov. Ime Porto – pristanišče – je vredno svojega imena, saj leži v izlivu reke Duero, z znamenito katedralo. V katedrali smo imeli tudi mašo pri glavnem oltarju, kar je bil pravzaprav poseben privilegij.

Porto je imel najbolj žive stike z angleškim dvorom. Henrik Burgundski je imel sina Alfonza, ki je najbolj zaslužen,

da je Portugalska postala samostojno kraljestvo. Mesto leži na dveh bregovih, ki jih povezuje več mostov, od katerih je enega konstruiral Gustave Eiffel. Ker bi bilo pešačenje predolgo, smo se odločili za ogled z motornim tuk-tukom. Med uro in pol dolgo vožnjo nam je prijazni voznik marsikaj razložil, ponekod tudi ustavil, tako da smo si imeli čas kaj ogledati in se fotografirati.

Naslednji dan smo se nekaj časa lovili in končno le prišli iz mesta ter zavili na pot lokalnega Camina. Dirkanju po hudo prometnih cestah smo se malo uprli, saj to ni bil več ne kolesarski, ne popotniški Camino, ampak eno samo divjanje. Poiskali smo pravo traso Camina. Pristaši hitre vožnje so privošljivo prikimali, ker nas je pot, tlakovana z granitnimi kockami, ki je peljala skozi kraj, dodobra pretresla. Tako smo videli, da so tudi v starih časih znali poti urediti tako, da ceste v kraju niso bile blatne.

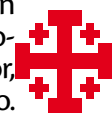
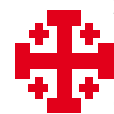
Lokalna cesta je bila spet lepo asfaltirana. Ob poti nas je dražilo zrelo grozdje, ki pa se ga ni spodobilo poskušati. Začeli smo srečevati prve kostanje, ki so že zreli ležali pod drevesi. Ponujala se je jesen. Trasa tega dne do mesta Barcelos je bila dolga le 55 kilometrov. V mestu Barcelos se ponovi čudežna zgodba iz španskega Santa Dominga o krivičnem sodniku in petelinu, ki mu je pečen odfrčal s krožnika in dokazal, da je krivično sodil. V tem mestu je petelin upodobljen kot simbol mesta in celotne Portugalske.

Etapla od Barcelosa do Valence je bila dolga 74 kilometrov in je bila zadnja etapa pred prihodom v Španijo. V Ponte de Lima smo na poti doživeli tržni dan. Kraj velja za najstarejšo tržnico na Portugalskem. Pot nas je vodila na strm prelaz, kjer smo najbolj uživali ob spustu, kjer smo si na koncu privoščili zaslužno

pivo. Prenočišče v Valenci je bilo tik pod staro mestno trdnjavo, ki smo si jo ogledali zvečer, še enkrat pa naslednje jutro, ko smo nadaljevali pot proti Tui. Utrjeno špansko mesto je bilo odgovor na portugalsko trdnjavo v Valenci. Ogledali smo si veličastno katedralo. Začetek dneva je bil deževen, vendar je bil ostanek dneva prav lep. »Gumi defekt« se nam je zgodil prav pred vulkanizersko delavnico, kjer so nam prijazno pomagali in napolnili zračnico s kompresorjem. To noč smo imeli imenitno prenočišče v samostanu Poio, ki so ga preuredili za turiste. Omogočili so nam ogled samostana, na vrtu pa smo pod kostanjevimi drevesi nabrali kostanj in ga zvečer pekli. Spremljali smo naše košarkaše in se veselili zmage nad Latvijci, čemur smo dostojno nazdravili.

Naslednji dan smo na začetku malo zašli, vendar sta nas dva prijazna kolesarja pospremila na pravo pot. V mestu Padron smo si privoščili malico. Zadnji vzpon na kolesa je bil vznemirljiv, saj nam je do Santiaga ostalo le še 23 kilometrov. Na koncu smo zagledali romarje, ki so hodili peš in se jim pridružili na zadnjih 3 kilometrih. Pridružili smo se romarjem pred katedralo in se tako kot oni veselo slikali in si čestitali. Poiskali smo prenočišče v Seminario Menor, nato pa odšli na polpo (hobotnico) in vino.

Spodobilo se je, da smo naslednji dan prisostvovali slovesni maši ob dvanajstih. Takrat obvestijo vso katedralo o številu romarjev in deželah od koder prihajajo. Bili smo naštet med mnogimi iz vsega sveta – od Braziliije do Avstralije. Prav nenavadno je bilo, da sta se nam pridružila tudi dva slovenska popotnika z velike križarke, ki je potovala od Kiela do Sredozemlja. Postanek je prav zaradi Santiaga naredila tudi v mestu Vigo, od koder so potnike z avtobusi prepeljali v Santiago, kjer so se nam pridružili pri maši. Tudi ena od naših prijateljic si je letošnji tečaj španskega jezika rezervirala v Santiagu prav v času, ko smo bili tam tudi mi. Slovesna maša nas je združila. Doživeli smo, da je tudi velika kadilnica »poletela« in zadišala po celotni cerkvi. Osem izurjenih poganjačev jo je prižgalo, dvignilo in zanihalo. Z vlečenjem so nihanje pospeševali tako, da na koncu vseeno malo zajameš sapo od presenečenja. Zvečer smo imeli večerjo v družinski gostilni in gledali košarkarsko tekmo s Španijo. Vneto smo navijali za naše in se veselili zmage. Kljub porazu Špancev smo doživeli nenavadno presenečenje. Lastnik lokala je na internetu poiskal slovensko himno in jo na glas predvajal. Slovesno smo vstali in skupaj peli in se veselili zmage naših »zlatih«, česar smo se zavedli šele kasneje, ko smo se vrnili in so naši osvojili zlato.

Zadnji dan smo se odločili za avtobusni izlet in si ogledali še nekaj zanimivih krajev na poti do Finisterre, kamor je skupina naših najbolj vnetih kolesarjev prekolesarila še 95 kilometrov. Finisterra je kraj, do koder so romarji v Compostelo še dodatno

pešali, saj je bilo to pred odkritjem Amerike najbolj zahodno mesto Evrope – konec sveta. Tu so na obali odložili svoje po navadi raztrgane čevlje in oblačila ter vse to zažgali. Po dolgotrajnem romanju je bil to obred, ki naj bi pokazal, da je romar ob koncu tako dolge poti postal nov človek. Ob kamnu z oznako 0 kilometrov smo se tudi mi z veseljem slikali in se veselili, da smo tudi mi zmogli svoj izbrani Camino.

Na koncu gre velika zahvala vsem, ki so pomagali, da smo tako zahtevno pot zmogli. Seveda ima velike zasluge pater Peter, ki je bil malo priganjaška duša celotne odprave.

Hvala Gianniju, Rudiju in Vilenki, ki so varno pripeljali in odpeljali avtodom, prtljago in naša kolesa. Posebna zahvala gre tudi našim pridnim kuharicam, ki so vedno znale pričarati okusne in tople obroke. Hvala pa tudi vsem, ki so kolesarili in ustvarjali prijazno vzdušje.

Na koncu pa tudi hvala Bogu, da smo vso to pot srečno prevozili in imeli samo dva majcena »gumi defekta«, ki se ju skoraj da ne spominjamo več. Upamo, da nas čakajo še novi izzivi in da bomo toliko zdravi, da jih bomo še vedno zmogli.

*Zapisal
dr. Pavle Košorok*

Darovi za Sveto deželo (oktober-november 2017):

Po 5 € Ivan Bratuša;
10 € Franc Koren, Janko Lipovec Stanislav Stanič, Marija Vilar, Mara Vilar;
12 € Stanislav Stanič;
20 € Gašper Blažič, Terezija Kocmur;
50 € Marija Magdalena Varl;
60 € Nikolaja Beravs, Vlasta Globevnik;
330 € Neimenovan darovalec;
1000 € Tatjana Kobi, Bernarda Rous;
SKUPAJ 2.607 €

Romanja v Sveto deželo

**Skozi biblične dogodke
stare in nove zaveze**
z novomašniki in srebrnomašniki –
Jordanija, gora Sinaj in Sveta dežela

14 dni: od 17. 2. do 2. 3. 2018

**Skozi biblične dogodke
nove zaveze**
z novomašniki in srebrnomašniki –
samo Sveta dežela

9 dni: od 22. 2. do 2. 3. 2018

Cvetna nedelja v Jeruzalemu

od 19. do 26. marca 2018

V postnem času je romanje v Sveto deželo posebno doživetje! Udeležba pri procesiji cvetne nedelje iz Betfage, čez Oljsko goro v Jeruzalem, je neponovljivo srečanje s kristjani v Sveti deželi!

Več informacij o romanjih najdete na spletni strani.

PRIJAVE
po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkc.si

Pozabljene spretnosti

Kruhek brata Tomaža Potokarja OFS

Bratje in sestre iz KB Šiška smo radi skupaj. Posebno veselje so za nas vsakoletne duhovne vaje v zavetju pohorskih gozdov, kjer okušamo, kako dobro in kako prijetno je, če bratje (in sestre) složno prebivajo skupaj (prim. Ps 133,1)! Tomažev kruh, ki nam ga vsako leto peče z veliko ljubeznijo, je postal že tradicionalen. Tokrat nam je pripravil tribarvni kruhek.

1. Najprej je naredil kvasni nastavek: v posodo je dal toplo vodo, žlico medu, malo moke in vrečko suhega kvasa.

2. Po občutku je dodal moko, toplo vodo, sol in olivno olje.

3. Dolgo je gnetel, da je postal prijeten na otip.

4. Testo je razdelil na 3 dele: prvega je pustil brez dodatkov, v drugega je dodal 2 ščepca kurkume v prahu in dobil rumen hlebček, v tretjega pa je zлил žlico bučnega olja, kar mu je dalo nežno zeleno barvo.

5. Oblikoval je 3 štručke.

6. Previdno jih je zvil skupaj in pustil na toplem, da je testo vzhajalo.

7. Še malo je popravil obliko in dal v pečico. Najprej na 210°C, čez 10 minut pa je zmanjšal na 180°C.

8. Zlato zapečen kruh je vzel iz pečice in z njim razveselil svoje bližnje.

9. Bog žegnaj!

*Brata Tomaža
sem obiskala
Mateja Trajbarič OFS*

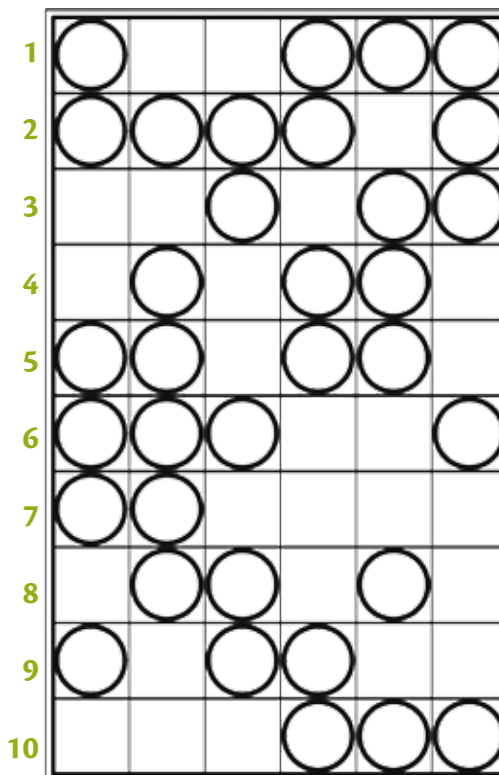
Nagradna zlogovna izpolnjevanka

Iz zlogov, podanih po abecednem redu, sestavite deset besed s po šestimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih vodoravno vpišite v lik. Ob pravilni rešitvi boste na označenih poljih dobili po evangelistu Marku zapisani odlomek iz Jezusovega govora enajsterim.

1. velik južnoameriški jastreb, 2. približno 30 km dolga ter na najožjem delu 660 m široka morska ožina, ki deli evropski del Turčije od azijskega in povezuje Marmorno morje s Črnim morjem, 3. največje narodno Marijino svetišče in najbolj obiskana božja pot na Slovenskem, ki jo upravljajo frančiškani, 4. rjavkasta, po trebuhu belkasta ptica pevka z rjavo rdečim repom, 5. posušena grozdna jagoda nekaterih trt, ki se uporablja zlasti za nadev, 6. športnik, ki goji boks, 7. temno rjava žuželka iz družine murnov, ki živi v hišah, 8. len človek, 9. pohištvo in drugi predmeti, namenjeni za določen prostor, 10. rastlina z drobnimi rdečimi cveti in razvejenim korenem, ki raste zlasti na Kitajskem (ginseng).

BA – BOK – BOS – BREZ – DOR –
JE – KON – LE – MA – NA – NO – O
– POR – PRE – REK – RO – SAR – SLA
– ŠEN – ŠČU – VEC – ZI – ŽEN

Sestavila: Frančiška Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:
KOGAR SMRT POVABI NA POT, NE POTREBUJE PRTLJAGE.

Na uredništvo ste poslali 19 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Ivanka Zorman**, Suhadole 4 A, SI-1218 Komenda.

2. nagrada: **Jošta Trebižan**, Planina 51 A, SI-5270 Ajdovščina.

3. nagrada: **Tončka Galjot**, na kresu 34, SI-4228 Železniki.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Drževnika 7, SI-2000 Maribor) do 1. februarja 2018. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Slikanica Andraž Arko OFM, Oče vsem;

2. nagrada: Revija Magnificat;

3. nagrada: Molitvenik Angelski rožni venec.

POSEBNA PONUDBA – KOMPLET 3 KNJIG:

Christian Gostečnik OFM
SO RES VSEGA KRIVI STARŠI?
JE RES VSEGA KRIV PARTNER?
ZAKAJ SE TE BOJIM

Zakaj se te bojim?

Partnerski odnos je najznamenitejša arena intimne, v kateri se lahko razrešujejo prvinska občutja, vzpostavljena v odnosu s starši v najzgodnejši mladosti. V zaljubljenosti se te vsebine iz mladosti z vso strastnostjo in milino, z vso bolečino in grenkobo prebudijo na novo, in sicer z namenom, da bi jih tokrat razrešili, za kar pa se morata partnerja zavestno odločiti.

So res vsega krivi starši

Mladostnik je izjemno ranljiv, saj se v njem poraja čut za drugega, hrepenenje, ljubezen, sočutje. Ob tem bolj kot kdajkoli potrebuje vodstvo staršev, ki v sebi najdejo toliko miru, da razmeji lastne probleme, ki se sprožijo ob mladostniku, od njegovih, ki mu jih je treba pomagati razrešiti. Mladostnikov problem je vedno problem vse družine. Starši mu lahko tu stojijo ob strani in ga usmerjajo ali pa se z njim prepirajo in razdor še poglobljajo. Zato je starševstvo v tem razdobju ena najtežjih nalog, obenem pa prinaša tudi največje zadoščenje, ko vidijo, da njihov mladostnik odhaja v življenje zdrav in funkcionalen.

Je res vsega kriv partner?

Vstop v odnos, zlasti zakonski, zahteva svobodo posameznika, ki se odloči, da bo v ta odnos investiral najboljšega sebe in tam tudi vztrajal zaradi sebe, sodeloval in ustvarjal zaradi sebe, ker se je tako odločil. Z vstopom v drugega in deljenjem intimne se medsebojno gradita in postajata eno. S tem, ko vstopata drug drugemu v čustveni svet in ustvarjata intimo, ko vstopata drug drugemu v telo, pa postajata podobna Bogu, ki ustvarja.

format vsake 14 x 20 cm
obsegi strani 420, 400 in 312
cena vseh treh skupaj je 39 €

V PRIPRAVI PRI ZALOŽBI BRAT FRANČIŠEK:

Ilija Delio OSF
FRANČIŠKANSKI POGLED NA STVARSTVO